

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

Jorden brister, ja,
den bristen. Jorden
rämnar, ja, den räm-
nar. Jorden vacklar,
ja, den vacklar.
Jorden raglar som en
drucken. Den sva-
jar fram och tillbaka
som en vakthydda
i trädets topp. Dess
missgärning vilar
tung på den. Den
skall falla och inte
mer resa sig.

Jes 24:19-20

*"Millioner går än idag förlo-
rade då de lärt sig förtrösta på
Romersk-katolska kyrkan och
hennes sakrament med vars
hjälp hon trollbinder folken."*

Läs ledaren om den förföljda församlingen,
sid 3

UR INNEHÅLLET**LEDARE***Förföljande kyrka - förföljd... 2***PREDIKAN***Vakna du folk! 4**Guds kallelse 10***REPORTAGE & INTERVJU***-Ska jag också få gå med... 16***ARTIKLAR***Mod att följa Jesus 8**...om den helige Ande 13**Korpen och duvan 14**Lagens och nådens verk 20**Låt inte olja fattas i ditt liv 23**Inför tabernaklet 24**Vem är den babyloniska skökan 20***Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.se

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.se

Berno Vidén

berno.viden@maranata.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@maranata.se

FOTO DETTA NUMMER**Mikael Eliasson, Bernardo & Theresia Vidén****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.seE-post: info@maranata.se**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5,
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2005

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen
i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material,
kontakta redaktionen.

Förföljande kyrka - förföljd församling

BEHOVET AV ATT söka den kristna Kyrkans historia och knyta banden med urkyrkan är idag mycket stort. Uppmaningen är värd att lyssna till. En av församlingens absolut farligaste fiender är just rotlösheten. "Det är förbi med mitt folk, därför att det ej får någon kunskap" utbrister profeten Hosea. Mose uppmanar sin generation som efter fyrtio långa år i öknen står redo att gå in i löfteslandet: Kom ihåg! Ta lärdom! Lär av historien! Kunskap om urkyrkan och dess erfarenheter är kunskap om urkristen församlingsliv, hämtat direkt från den urkristna församlingens liv och lära.

Uppmaningen innebär inte att vi urskilningslöst ska ta till oss allt som den traditionellt antagna kyrkohistorien undervisar om. Idag råder en total begreppsförvirring där samma ord och uttryck uppfattas på vitt skilda sätt. Bibliska sanningar har stulits, omvärderats och överförts till ett sekulariserat tänkande, och genom lejda förkunnare lockas många till avvikelser från den smala vägen.

HISTORISKT SETT KAN vi följa två huvudlinjer med rötter från den urkristna församlingen. I ett förstörande fann de kristna en gemensam motpol hos det dåtida romerska imperiets kejsardöme och väsen, under vars valde Jesu lärjungar kom att tillhöra en lidande och förföljd församling. Så småningom såg det då trängda imperiets härskare den kapacitet som fanns representerad hos de kristna och för att tillvarata denna resurs anpassades det politiska budskapet till deras förmån. Kyrka och stat förenades i gemensamma insatser för upprätthållandet av det gudlösa imperiets bestånd.

Samtidigt fanns det troende skaror som tagit vara på Jesu och apostlarnas ord om att inte gå i ok med världen. Under inga omständigheter var man redo att alliera sig på det sätt som nu ägde rum. Den uppkomna statskyrkan erhöll dock mycket politisk makt, men på bekostnad av oersättliga andliga värden som förhandlades

bort och således gick förlorade. Sedan dess har vi i historien haft en *förföljande kyrka* och en *förföljdförsamling*.

Då frikyrkoledare idag talar om hur den historiska kyrkan kan berika vår tids väckelser måste man tyvärr vara på sin vakt. Vilken historisk kyrka menas? Inom pingst- och trosrörelsen har profiler under de senaste åren tilldelats stort mediautrymme då de trätt fram med ett högst osunt vurmande för ett närmande till den Romerska Katolska Kyrkans (RKK) sakramental lära. Under förespegling av att söka urkristendomens klara vattenkällor leder de sina lärjungar in i katolskt mörker.

När blev det förenligt med andlig mognad att distansera sig ifrån förra seklets väckelserörelsers enade avståndstagande mot kyrkoekumeniskt arbete?

UNDER LIVETS ORDS senaste Europakonferens i Uppsala markerade **Ulf Ekman** en tydlig kursändring i förkunnelsen. Den kritiska hållning hans församling tidigare visat gentemot den katolska kyrkan, exempelvis under påvebesöket 1989, menar man nu höra till rörelsens barnsjukdomar och inriktningen är att *lägga av vad barnsligt är* för att istället växa till i *andlig mognad*. När blev det förenligt med *andlig mognad* att distansera sig ifrån förra seklets väckelserörelsers enade avståndstagande mot kyrkoekumeniskt arbete? Då varnades kategoriskt för hur dessa moderna allianssträvanden oundvikligt kommer att leda till att katolicismen återfår ett förödande inflytande över svensk kristenhet.

Idag kan man höra hur företrädare för

svensk kristenhet med lättsinne ser på pionjäernas kamp, vars radikala förkunnelse hade livsavgörande betydelse för att bevara församlingen från världsligt och religiöst inflytande.

HISTORISKT SETT STÅR den RKK som ytterst ansvarig och skyldig till att millioner människor fått sätta livet till i sin vägran att erkänna dess ogudaktiga frälsningslära. Ytterligare millioner går än idag förlorade då de lärt sig förtrosta på RKK och hennes sakrament med vars hjälp hon trollbinder folken. Kristenheten utanför Rom har tvingats att steg för steg vika ifrån sin tro, sin lära och från sitt ursprung i sina ekumeniska strävanden, alltmedan den RKK inte backat en tum i de irrläror och styggelser hon representerar. Frågor som handlar om synen på nattvarden och det kristna dopet har alltid varit avgörande.

ENLIGT KATOLSK LÄRA är mässan ett sakrament där Jesus närvarar fysiskt i brödet och vinet. Bibeln däremot talar om hur Jesus led döden en gång för alla och att brödsbrytelsen är en påminnelse om Jesu försoningsverk, till dess att han kommer.

Då den katolska prästen trollkarlsmässigt lyfter upp bågaren menar han sig ha makt att bokstavligen förvandla vinet till Jesu blod. Likaså menar han sig förvandla oblaten bokstavligen till Jesu kropp. Varje dag året om blir enligt denna villolära Jesus korsfäst om och om igen mer än fyrahundratusen gånger genom alla mässor som hålls jorden runt.

Inom trosrörelsen förs idag diskussioner om en djupare förståelse av nattvarden och Jesu närvaro där. I en intervju i Världen idag betonar rörelsens företrädare Ulf Ekman betydelsen av de katolska sakramenten. Livets Ords litterära utbud har under de senaste åren fått ett starkare inflytande av katolska författare, med ett tydligt närmande till katolsk sakramentalism. Livets Ords universitet, där många framtida förkunnare skolas, har idag ett starkt inflytande av katolska lärare. Vissa av förlagets böcker som ska presentera en djupare Kristusbild flankeras med rika illustrationer av katolskt präglade konstverk. Metodiskt håller trosrörelsen på att flätas samman med Rom.

ENLIGT SAMMA TIDSKRIFT som ovan lägger trosrörelsen även en stark tonvikt på vem som får kallas *pastor*.

Man menar sig tillhöra en kategori som, genom att vara eller ha varit präster i Svenska kyrkan, utgör en gren av en obruten apostolisk succesion á la Rom. Här menas alltså den succesion som har sitt ursprung i vaticankyrkans påvestol och inte de kristna rörelser och folk som av samma kyrka förföljts, tvingats till landsflykt och periodvis näst intill utrotats.

MAN KAN FRÅGA SIG varför frikyrkoledare av idag är så angelägna om att få glänsa i och tjusas av vaticankyrkans prål, den kyrka som genom sin tradition och lära bevisligen utgör det största hotet mot all sann levande kristendom. Idag

Ett urkristet församlingsliv däremot präglas av främlingsskap i tiden. Församlingen är mån om att sätta upp tydliga gränser gentemot världen.

vill man tona ner sitt blodiga förflutna, trots att man fortfarande möter en uppenbar förföljelse i vissa katolska länder. Däremot äger kyrkan en oerhört förförande makt och i sanning har hon lyckats att med sin karisma och mystik trollbinda det tidigare fria väckelsefolket.

DEN UPPMANING som Lewi Pethrus redan i pingstväckelsens tidiga år riktade till samtidens väckelsefolk är värt att ges utrymme i den här ledaren, även om det sammanhang han i texten syftar på, idag själv fallit offer för det förutsagda avfallet. Men förvisso finns det ett Guds folk som finner det angeläget att säga ja och amen till budskapet om att gå utanför lägret, och bära Jesu smälek:

-För min personliga del känner jag mig djupt tacksam till Gud, att jag får tillhöra en andlig riktning, som konsekvent hållit sig utanför detta ödesdiga alliansväsen. Det finns även många tusen troende i Sveriges bygder, som hoppas och bedja, att varken hån eller hot må kunna förmå de fria församlingarna i vårt land att förena sig med denna ekumeniska nedgångsrörelse. Det skall komma att visa sig vara pingstväckelsens stora lycka att dess folk aldrig givit efter för allians-ivramas ofta hänsynslösa påtryckningar. -Lewi Pethrus

Historiska vittnen som botpredikanten **Savonarola**, vilken brändes på bål pga sin övertygelse och **Martin Luther** med sin bok om "Kyrkans babyloniska fångenskap" applicerar samstämmigt Uppenbarelsebokens budskap om skökan på den RKK, som utgörande en historisk manifestation av "Det stora Babylon".

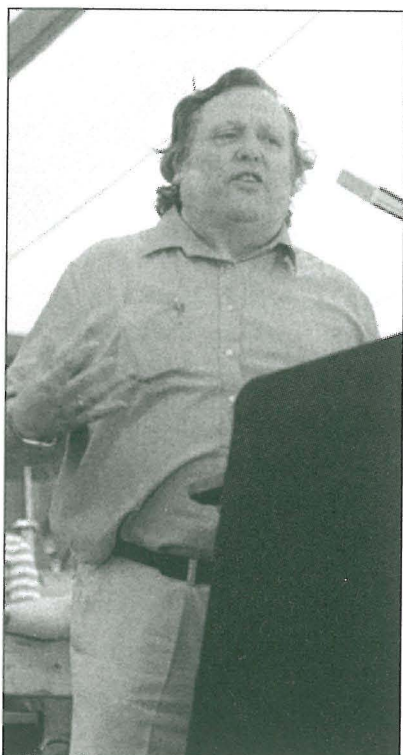
FÖRSAMLINGEN KNYTER inte sitt arv till den kyrka som i Guds ord representerar Uppenbarelsebokens sköka, hon som genom sina påkostade ämbetsskrudar kläder sig i purpur och scharlakansrött och som med hjälp av sina luxuösa tempel lyser av guld och ädelstenar. Hon som är moder till alla styggelser på jorden och som geografiskt är belägen på de sju kullarna och vars signum alltid har varit att förfölja och förföra Jesu lärjungar. Från himlen nås vi av tydliga signaler om hur församlingen ska förhålla sig till denna kyrka: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder."

Skökan tronar vid stora vatten, över folk och människoskaror, folkslag och tungomål. Hon är också *den stora staden* med konungsligt välde över jordens nationer. Vatikanen har som ingen annan nation religiöst, ekonomiskt och politiskt inflytande över flest landområden världen över. Genom sin paraplyorganisation med präster utplacerade i de mest avlägsna byar når hennes makt långt längre än något annat lands ambassader. Hennes dom och slutliga förödelse är dock förutsagd.

ETT URKRISTET församlingsliv däremot präglas av främlingsskap i tiden. Församlingen är mån om att sätta upp tydliga gränser gentemot världen. Hon söker inte sin tillflykt i den stora staden. Hon går till Jesus, utanför lägret och bekänner sig till det himmelska Jerusalem. För Jesu lärjungar finns nämligen inget annat alternativ än att i allt söka bli honom lik. Församlingen lever i hoppet – parusin - Maranata! Du vår Herre kom!

Berno Vidén

VAKNA DU FOLK!

Predikan från 1994 av Arne Imsen

Senaste månaden har vår nation drabbats av svåra katastrofer som vi inte bemästrar. Tusentals människor saknas efter jordbävning och flodvåg i Sydostasien. För tio år sedan försvann många hundra människor en stormnatt i Östersjöns vågor. Både då och nu försöker man ställa olika myndigheter till svars för hantering av situationen. Hur vi än uttrycker vrede och anklagelser mot världens myndiga herrar, står dock faktum kvar: Den lilla människan har mycket litet att sätta upp emot naturens krafter.

Företrädare för krisgrupper och kyrkor försöker trösta och lindra ångesten, sorgen och saknaden.

Då Estonia gått under höll Arne Imsen en predikan där han varnade för den falska trösten som bjöds från präster med förvänd Guds bild. Det var en väckelsepredikan till dem som överlevt. Den är mycket aktuell nu, och vi publicerar den här.

Vi som blivit skonade från att drabbas av ond och bråd död genom naturkatastrofer och olyckshändelser lever ännu i nådens tid. Låt oss ta varning, bereda oss att möta Gud och även varna anhöriga, släkt, vänner och grannar - innan det är för sent!

Hela svenska folket har ställts inför en helt oförberedd situation. Utan någon tidigare erfarenhet drabbades nationen ogarderad av en förlamande katastrof. Allt är obegripligt och obekrivligt.

Plötsligt visar det sig vad som finns i de dolda djupen av den svenska folksjälens. På olika sätt och på olika plan berörs hela befolkningen. Vi har egentligen genomlidit en andeutgjutelse som sprängt ramar och mönster, och frigjort krafter som få trodde existerade i folkhavet. I skaror samlas chockerade och plågade människor i de kristna kyrkorna för att finna tröst och hjälp. Det sakrala rummet, ritterna och de religiösa symbolerna får ny aktualitet för krisdrabbade medborgare och en ny gudsbild manas fram. Det är en andeutgjutelse för kyrkligt historielösa, moderna katastrofdrabbade människoskaror. I sin sorg och förtvivlan dras de till kyrkan för att få hjälp att bära den sorg och förlust bråd död skapat.

Den kristna församlingen har ett utomordentligt privilegium i sitt uppdrag att lotsa människorna fram till det personliga mötet med all trösts Gud. Kyrkorum, riter och ceremonier räcker inte till. Trots all mänsklig välvilja och goda föresatser, är risken uppenbar att trösten som erbjuds i verkligheten är ett prästerligt påfund som leder de sökande bort från Gud. Att tända ljus för de av-

lidna och bedja för deras själar och vår gemensamma framtid, är direkt vilseledande, och ger en falsk tröst som ingen i längden mår gott av. Då döden på ett eller annat sätt har skördat sina offer, är det väl dags att sanningsenligt upplysa alla kvarvarande om dess följder. Precis så klart och utmanande som bibeln själv gör. Det är grymt att förtiga verkligheten och istället genom tal, böner, sång och musik söva människor.

En sann kristen kan självklart inte nämna om vad döden innebär för den enskilde. En förkunnare måste i varje situation göra klart för folket vad döden för med sig för de avlidna och för de sörjande. När nu landssorg har drabbat denna nation, så måste det väl vara prästerskapets självklara plikt att möta de nyväckta behoven och frågorna med ett sant evangelium utan tillsatser.

Det går inte erbjuda hjälp utifrån vad vi kan prestera och mobilisera av mänskliga resurser. Vad som hänt handlar ju om eviga värden. Det handlar om änglar och demoner, himmel och helvete, fördömelse och frigörelse.

Om vi utelämnar denna dimension ur förkunnelsen, har vi inte bara stympat budskapet, utan då har vi reducerat människorna till kreatur. Men så är det inte. De är ju evighetsvarelser. Just denna massiva propaganda och mobilisering, där vi åter hämtar upp den hjälp vi vill erbjuda ifrån inomvärldsliga källor, leder

fram till att man skapar felaktiga förväntningar, erbjuder en falsk tröst, och ger åt människorna ett religionssurrogat som är helt fruktansvärt.

Isamband med Palmemordet upplevde vi en andeutgjutelse som förde med sig märkliga förändringar hos det svenska folket och för övrigt i hela Norden. Nu kommer vi att vara med om samma sak och i förlängningen upplever vi en helt ny religiositet. Den är new-age-anfrått och äger alla kriterier som finns hos den internationella rörelse som går under detta namn. Det gäller för oss att ha förmåga att inte bedöma händelserna utifrån det yttre skeendet, men se de bakomliggande krafterna, och vad dessa krafter leder fram till.

Sorgegudstjänsterna som ägt rum har varit vidriga, lögnaktiga och avskyvärda därför att man har gudstjänst utan att säga ett ord om Jesus eller nämna korset. Man har sorggudstjänst utan att nämna döden och uppståndelsen. Kristendom utan Kristus och religion utan korset innebär att i realiteten är plötsligt alla religiösa eller kristna. Prästerna står och erbjuder hela folket frälsning utan omvändelse. De erbjuder alla hopp utan tro, och tröst utan gudsgemenskap.

I de sorggudstjänster som visats i TV, använder man symboler och riter som väl passar in i den opányttfödda människans längtan efter frid och trygghet. Symbolerna och riterna får tyngd och kraft på grund av sin ålder och traditionen. Och människor lyssnar på detta tar intryck och formas av ceremonierna. De får nya attityder.

Helt plötsligt blir det naturligt att famna om varandra och kyssa varandra. Det är inte bara så att man tröstar eller försöker hjälpa varandra. Istället för att mana fram nödvändigheten av att upprätta djup och sann förbindelse med Gud, försöker man att med kroppskontakt få en ytlig känsla och mättnad för sitt djupare liggande behov av sann frid. På olika sätt försöker man så manifestera gemenskap och närhet.

Allt detta är falskt. Det kommer att rasa ihop och förvandlas till sin motsats. Ondskan kommer att bli djupare och allvarligare än den var tidigare.

Det är kusligt att kyrkan kan erbjuda folket ett sådant budskap utan att en enda röst höjs till protest. Skriften ropar nämligen ut till alla: "Bered dig att möta Gud!" Mötet med Gud tarvar en förberedelse.

Detta kan man inte överlämna åt tillfälligheterna eller omständigheterna. Den förberedelse som mötet med Gud kräver är grundlig och genomgående. Det innebär inte att byta en åsikt eller flytta från ett område till ett annat. Det är fråga om en djupgående, personlig förändring som bibeln kallar frälsning.

Bibeln erbjuder ingen frälsning åt den som inte tror på Jesus Kristus.

-Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son, på det att var och en som tror på honom skall inte förgås, utan hava evigt liv. (Joh 3:16)

Det är falskhet, förljugenhet och bedrägeri att säga åt människor att hoppas på Kristus när nöden kommer om man inte dessförinnan har sagt åt dem att omvända sig och tro på Gud.

Det är svårt att tala om detta och ska man vara sanningsenlig måste man gå rakt emot denna fruktansvärda flod av lögn och bedrägerier som nu drabbar folket genom den kyrka som ställt sig i ondskans tjänst på grund av sitt avfall. Om vi som kristna inte ropar ut frälsningsbudskapet, ställer vi oss solidariska med denna ondska, och har del i ansvaret. Om vi inte protesterar gör vi oss delaktiga i försyndelserna.

-...så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån del av hennes plågor. (Upp 18:4)

Det är en frälsningsfråga. Tiger vi nu med vad vi bör säga, och stämmer med i denna kör av röster som sjunger, tillbädder och med olika uttryck av emotioner, sorg och samhörighet utan att säga sanningen, så har vi gjort oss delaktiga i samma försyndelser som den avfälliga kristenheten.

Ien TV-gudstjänst stod biskopen med ett ljus. Hela hans personlighet är ett narrspel, från skinnet till prästskruden han bär. Varje plagg, varje liten detalj på plagget, ska uttala något symboliskt om Herren Jesus Kristus. Ett fruktansvärt bedrägeri. Det hör inte hemma i Nya Testamentets värld. Det biskopen håller på med, är i allra högsta grad utombibliskt. Hans bekännelse, hans symboler, hans klädedräkt och ordination är inget annat än ett falskspleri. Och spelet gäller inte pengars värde, utan människosjälur som bedras och går förlorade. Ett fruktansvärt spel om oersättliga värden.

Nu är det på det här sättet, att Människosonen har makt att här på jorden förlåta

synder. Men när vi har passerat tidens gräns, då finns inte längre någon frälsning, utan förhärdelsen och fördömsen är förevigad. Det blir inget väckelsemöte efter döden. Det hålls inga omvändelsepredikningar på andra sidan dödsfloden. Det är en självklar plikt för den kristna församlingen att basunera ut denna bibliska sanning.

Istället står prästen i sitt ornat, med vackra och lena, inställsamma och smickrande ord, och uppmanar församlingen att tända ljus för de avlidna och bedja för deras själar. Att tända ljus för de döda är en katolsk tradition som har med själamässa att göra. Man har tänt ljus och uppmanat de sörjande att bedja - inte för sin egen frälsning; för att inte också de ska gå förlorade, utan för de avlidnas själar!

Detta är mycket värre än kastastrofen. Det är en sak att förlora sin kropp, en annan sak att förlora sin själ i det som kallas eldsjön. Vi kan inte låtsas som om detta inte finns med i frälsningsbudskapet. För därmed erbjuder man falsk tröst, och påverkar människornas sinnen. Säkert har många i sin förtvivlan lyssnat till signalerna, därför att de inte kan göra något annat, och har inte någon möjlighet att ge ord och gestalt åt sin förtvivlan och sorg. Så kommer prästen och erbjuder dem lösenord, böneord och beteende som kan hjälpa dem att överleva smärtan, eller bedöva den.

Samtidigt kommer nästa steg. Besättelsen. Den som ber till Herren Jesus Kristus får den helige Ande. Men om man beder till någon annan, vilken ande får man då? Kan du tänka dig att prästerskapet i detta land är med och manar fram antikrists ande ända till besättelse av befolkningen!

När detta är gjort erbjuder de sina nådamedel för att människorna ska kunna tillförsäkra sig nåd. Så missbrukar man också nådamedlen, och bygger upp en frälsningslära på en för bibeln väsensfrämmande sakramentalism. Det finns inga sakrament som kan ersätta den personliga tron och göra omvändelsen överflödig.

Den som predikar bättring och omvändelse i vår tid, kommer att bli idiotförklarad och omöjlig för kulturdebatten. Den som går emot kyrkan och prästerskapet kommer att bli bekämpad. Den som predikar ett rent och klart evangelium

är inte bara ett svårhanterligt element, men också en farlig kraft som hotar den falska tryggheten.

Helt plötsligt har ett helt folk hamnat i en situation då de är psykologiskt lätt mottagliga och väl förberedda för vad som predikas. Man nästan hör ropen: Bröder vad ska vi göra? Människorna ropar. Aldrig någon gång tidigare har kyrkorna haft sådana möjligheter att via medierna träda fram inför folket och tala om den rättfärdige Guden och nödvändigheten av att i ödmjukhet göra bot och bedja om syndernas förlåtelse, så att Han kan upprätta oss och föra oss tillbaka till sann mänsklighet. Men istället har människan fått ingjutet i sin själ och tillvaro att det skulle finnas en lösning på den personliga och kollektiva krisen utan Jesus Kristus, men med kyrkans hjälp.

Kyrkans präster borde ha predikat om Herren Jesus Kristus som är Frälsare, och som Gud gjort till Herre och Messias. De borde ha talat om att han ska döma levande och döda, och den som inte är frälst går förlorad. Tro inte att det finns några hokus-pokus-medel, några riter, traditioner och sakrament som kan rädda dig, eller några goda gärningar och allvarliga tankar som kan åstadkomma någon frälsning och förändring.

Nog behöver vi signaler, vägledning och orientering så att vi inte glider in i den här new-age-mentaliteten och new-age-anden som har intagit hela vår värld.

Hur kan vi vara så likgiltiga och slätstrukna, varför saknar vi profil i vårt budskap? Hur är det möjligt att våra böner är så kraftlösa, mitt i en värld där vi ser ondskan göra ständigt nya inbrytningar och antikrists ande flyttar fram sina gränser och ockuperar allt större hopar av fromma och ogudaktiga i detta land och i hela världen?

Jag vill ropa: Vakna du folk! Tiden är nära. Dramat på Östersjön var mera än en historisk händelse. Det var en förebild. Det var fruktansvärt att farkosten Estonia gick under. Men det är långt värre att hela det svenska folket går under i en religiös och kristnad materialism, och inte kan

räddas. De kan inte nås i sina enorma, allt mera dominerande krav på njutningar, nöjen, underhållning, självförverkligande, gudsförgätenhet och människoförgudning. Många händelser som inte tycks isolerade från varandra hör hemma i ett och samma sammanhang. Ett brett alarmerande och tydligt formulerat skede, som den med profetiskt öga och förstånd fattar och kan ta till sig.

Vad ska vi göra i detta läge, då allt talar om att vi har tidens ände in på oss? Jo, överlåta oss åt Herren Jesus Kristus på ett mycket mer påtagligt sätt än någonsin tidigare.

Det skapas nya diskrimineringslagar, så att man inte längre får läsa bibeln utan att det får konsekvenser med sig. Man har klart och tydligt sagt att man inte bör läsa Romarbrevets första kapitel. Och även om inte lagen uttryckligt förbjuder det, så är den inneboende censuren allvarligast. De som borde tala idag, de tiger och de som borde tala de talar.

Man presenterar sina förslag och idéer, sina lagar, sina friheter och jämlikheter. Feministdebatten är inga tillfälliga strömningar i tiden. Allt hör samman med Antikrists framträdande. Det är detta som förbereds på alla områden i ett så brett perspektiv att det är svårt för den enskilde att se och fatta det. Men vi som tror på Gud har hans Ord. Bibeln säger så.

Hur är det möjligt för oss att sitta så tryggt och se allt detta ske utan att ropa? Vad ska vi göra? Vi ska lära av Abraham. Han trädde närmare Gud, när han såg situationen i Sodom. Och så bad han allt intensivare. Vi har väl anledning att bedja, för det gäller omätliga värden. Inte penningvärden, men människovärden.

Hur är det med vår iver att nå anhöriga med frälsnings- och omvändelsebudskapet? Kan vi umgås med dem, dag efter dag, månad efter månad, utan att överhuvudtaget ta upp frälsningsfrågan? Kan vi betjäna, passa upp, stödja och hjälpa; använda tid och medel för att de ska kunna leva ostört och tryggt, då vi borde verka för att deras falska grundval undermineras.

ras, så att den falska trösten slås bort.

Vi borde ropa: Människa, du är förlorad, du går under om du inte söker Jesus! Vi ska möta dem vi levt tillsammans med här i tiden en gång till. Ska de då se på oss med anklagande blick och fråga: Varför sa du ingenting om detta? Du umgicks ju med oss, du kände till frälsningen och Jesus Kristus, himlen och helvetet. Men i årtal har vi rört oss i samma krets och du har överhuvudtaget inte uttalat ett enda ord om den katastrof som låg framför.

Det är därför jag frågar: Kan vi sova? Kan vi känna oss trygga förrän vi fått svar från himmelens Gud, den rättfärdige som ger sin auktorisation åt uppdraget, sin kraft åt utförandet, och sin Ande för att vi ska bli frimodiga?

Under dessa sorgens dagar har vi träffat människor som ställt frågor. En del har till och med smädat Gud. Förklarat sin förargelse över Gud. Prästerskapet som kallar sig Guds tjänare, har förklarat sig vara arga på Gud. Därigenom försöker de ge ord åt människornas upproriskhet. Någon har frågat: Gud sov du den där natten? Att ställa den frågan när katastrofen är ett faktum! Är det någon som haft bruk för Gud innan katastrofen inträffade?

Så håller man på för att på olika sätt kanalisera människornas funderingar och tankar, istället för att näpsa ondskan och orientera: Det är Gud som har handlat. Det är Gud som står bakom. Det är den rättfärdige guden som vill väcka oss över något som är värre än Östersjöns vågor: Eldsjön.

Måtte det som skett få bidra till att vi inser vår situation och börjar undra och orientera oss.

Omvänd dig! Tro på Herren Jesus Kristus, så blir du frälst. Detta är Guds rådslut; ty Gud har bestämt att den som han har utvalt och sänt, Jesus Kristus, han ska döma: Vi vet detta med säkerhet och om vi ska tala om frälsning och kristendom, så kan vi inte dölja eller komma undan detta.

-Han skall för andra gången, utan synd låta sig ses av dem som bida efter honom till frälsning. ■

MISSIONS- HÄLSNINGAR

Församlingen har fått mailhälsningar från yttre missionsfälten. Igor Serov i Litauen berättar om besök i två av landets fängelser, och Roger Lindroos rapporterar från en kort visit hos norska Pilgrimsfolkets arbete i Rumänien.

Frid vare med er, bröder och systrar!

Med detta brev vill jag överlämna hälsningar och välgångsönskningar från dem som vi mött i olika fängelser. Vi blev först inbjudna att besöka de fängelseinternerna som befinner sig i fängelset där Andrej och Zhenja är, och jag tog med glädje emot denna inbjudan.

För många som befinner sig i fängelset utgör vårt besök ett glädjande avbrott i deras annars så enahanda och gråa tillvaro som inspärrade. För många förblir det en gåta vad det är för kraft som driver oss i vår strävan att besöka människor i fängelser och predika evangelium för dem, och det mest sällsamma för dem är att se prov på den glädje det innebär. Jag försöker alltid förklara, att hos de troende finns NÅGOT, som driver oss - det är KRISTI KÄRLEK.

Från församlingen överlämnade jag åt alla varma hälsningar och lite gåvor. Det var verkligen högtid!

Vi gjorde även ett besök i det stora fängelset i Vilnius. De tog med glädje emot oss, och jag kunde mycket och länge vittna. Det var ett fint möte. Sedan delade vi ut några böcker, och även gåvor som vi tagit med oss. Jag är övertygad om att några av dem, efter vårt möte, omvänder sig. Lovad vare Jesus!

Bästa välgångsönskningar!

Igor

Frid!

Veckan i Arad har gått fort, och vi har sett mycket på kort tid. Man har ju hört mycket om Pilgrimsfolkets arbete här i Rumänien, så det har varit spännande att uppleva hur det är på plats.

Syftet med resan hit var att köra en hjälptransport från Norge, och vi har också hunnit vara med och delat ut förnödenheter till ett antal familjer på olika platser i trakten. Många får hjälp, men behoven och nöden finns ingen ände på i det här landet, och inte blir det lättare av att kylan kommer smygande. Jag har mött fattigdom tidigare i både Litauen och Ryssland, och Sverige också för den delen, men inte med samma kvantitet som här. Det är lätt att känna uppgivenhet när man möter t. ex. barnfamiljer som bor på ställen som vi inte skulle hårda ut i för en halvtimme. En del människor existerar inte ens officiellt.

Samtidigt som man ser allt elände, är det väldigt roligt att se resultatet av vännernas arbete. När människor får hopp om framtiden och ett människovärde återfås. Det är förunderligt att möta barn och vuxna som står upp en efter en i mötena som vi haft i Santoma, och tackar Jesus. Det vittnar om en nyvunnen kärlek och ett hopp. Jan Egil frågade i ett barnmöte hur många som menade sig ha Jesus i hjärtat, och samtliga, ett trettiotal barn och vuxna räckte upp handen. Stora tacksägelse- och böneämnen som ni förstår!

Med önskan om Guds välsignelse och varma hälsningar,
Roger

Arne Björkman

Mod att följa Jesus

"Lär mig att bruka tiden rätt Och tjäna dig på bästa sätt, Och låt det bli mitt enda mål Att främja dina syftemål Och varje flyende minut Uti din tjänst mig giva ut! Min kropp och själ, o Herre tag Och bruka efter ditt behag, Att giva ut av vad jag fått, Att leva för din ära blott Och tjäna ej för gods och gull, Men tjäna blott för Kristi skull." (C. Wesley)

De första kristna levde i överlåtelse till Herren och varandra. Om en kristen väckelse ska bli riktigt trovärdig och få stor slagkraft, måste den föras ner på samma vardagliga plan, där kristna tar ett ansvar för både trossyskonen och de nödlidande. Det är kanske på tiden, att dagens kristna börjar orientera sig åt det här hållet, istället för att söka sig fram i motsatt riktning, som de gör i vår tid. Detta ideal bör bli viktigare för kristenheten än att bygga nya dyrbara kyrkor. En vacker men stängd kyrkobyggnad är ett dåligt vittnesbörd om att vi kristna äger den levande och andligt kraftfulla tro, som vi kan läsa om i Apostlagärningarna. Men där väckelse saknas byggs det nya kyrkor istället.

Hos de allra första kristna fanns ingen privat- eller församlingsegoism. De tog avstånd från synden och världen och passade sig noga för att falla i girighetens, materialismens och egoismens fångstarmar. De strävade efter att leva i *sann lydnad* för Guds Ord. Inte heller silade de mygg och svalde kameler, som är så vanligt bland vår tids troende.

De första kristna ägde tydligen en högre moralisk uppfattning om evangeliets sanningar, t.ex. Jesu bergspredikan, än vår tids många gånger världsanpassade och ytliga kristna. Därför leddes de genom den helige Andes kraft fram till en fungerande församlingsgemenskap, som höll i det påfrestande vardagslivet. Man tog ansvar för varandra, hjälpte de nödlidande och predikade Guds Ord i tid och otid.

I de första kristna församlingarna tycks ingen ha lidit någon social, ekonomisk, själslig eller andlig nöd. (Apg. 4:32-37) De troende var ett hjärta och en själ. Deras syskonskap var äkta. De urkristna kunde leva på det sättet, därför att de hade insett, att de blivit inplacerade i ett helt nytt rike med en annorlunda mentalitet. De lät sig uppfyllas av den helige Ande

och bar fram det evangeliska budskapet i Andens kraft och frimodighet. Och de trodde på Herren och Guds löften. De visste att Jesus var deras Frälsare, Herre, Mästare, Herde och Konung. Och de höll fast vid apostlarnas undervisning och gemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna. *"Dagligen samlades de enigt i templet, och de bröt bröd i de olika hemmen och höll sina måltider med glädje och frikostig gästfrihet"*, står det i Apostlagärningarna 2. Här har vi kristna som lever idag mycket att lära.

Äkta broderskap

De första kristna levde i avskildhet från världen - men var ändå inplacerade i världen. De stod över de världsliga intressena och plikterna. Jesus hade ju sagt, att de skulle ge kejsaren vad kejsaren tillhörde och Gud vad som tillhörde Honom. Och människan tillhör Gud, inte kejsaren eller staten. Lydnaden för Herren Jesus och Guds bud och ansvaret för trossyskonen var viktigast för dem. Förebilderna till denna avskildhet fann de bl.a. i Israels uttåg från Egypten i tabernaklet, i fri- och jubelåren, i fristäderna och löfteslandet. En annan mycket stark förebild såg de naturligtvis i Jesu liv och lära. De tog också till sig apostlarnas undervisning för att kunna leva det kärleksfulla, lydiga

och andefyllda liv Herren hade befallt.

I Matteus 12:46-50 utvidgar Jesus familjebegreppet. Han tog steget från den fysiska familjen till den andliga. Där berättas att han en dag var församlad med sina lärjungar, när någon gjorde honom uppmärksam på att hans närmaste fysiska släktingar stod utanför dörren och frågade efter honom. Då undrade Jesus vilka som egentligen tillhörde hans familj. Sedan svarade han själv på sin fråga. Han pekade på sina lärjungar och sade: *"Detta är min moder och mina bröder! Ty var och en som gör min himmelske Faders vilja, han är min broder, min syster och min moder."* Det här var inget teoretiskt resonemang av Jesus. Det var inte bara läpparnas beaktelse, utan det var i högsta grad en andlig och social proklamation.

Det var himmelrikets lära och liv han förkunnade. Jesus utvidgade alltså familjebegreppet för de troende till att omfatta även de andliga trossyskonen. Det var i det här sanna och äkta broderskapet, i den här sanna och äkta kärleken, som de första kristna levde. De kunde göra detta, därför att de levde ett gudomligt och himmelskt liv på jorden. Jesus hade ju undervisat om att de skulle älska både Gud, sina bröder och sin nästa, ja, till och med sina fiender.

Avfall

I denna anda av ansvarstagande för varandra levde de första kristna, de som stod Jesus nära och lät sig uppfyllas av Kärlekens, Tuktighetens och Kraftens Ande. Men sedan blev det ett stort avfall inom kristenheten. Då kristendomen förvärldsligades och det andliga förfallet hade blivit ett faktum hos de troende, försvann också det sociala käreleksidealet inom de kristna församlingarna. Istället för kristet liv, blev det kristen religion.

I och med avfallet från de urkristna idealen fördes gemenskapstankarna vidare genom dem, som bröt upp från den avfälliga allmänna kyrkan. De ville leva i Andens frihet och behövde varandras stöd och hjälp i det hårda vardagslivet. De urkristna gemenskapsidealerna praktiserades av olika utomkyrkliga kristna rörelser, t.ex. Donatisterna, Montanisterna, Novatianerna, Albigenserna, Katharerna, Waldenserna och Herrnhutarna. Andra väckelsekristna rörelser där man helt eller delvis levde i kommuniteter var Det Gemensamma Livets Bröder, De Moraviska Församlingarna, Begharderna, Huteriterna och Anabaptisterna. Under 1700-talet fanns det också utomkyrkliga kommunitetsförsamlingar i Sverige. Många kristna idag känner inte till att Sveriges första fria församling var en storfamiljsgemenskap på Vollmar Yxkullsgatan i Stockholm. Där bodde **Sven Rosén**, Trosfrihetens martyr. Det var han som tog upp striden för religionsfriheten i landet. Även de stora väckelserörelserna under 1800-talet tog ansvar för fattiga och nödlidande. Frälsningsarmén utförde ett stort socialt arbete samtidigt som den predikade evangelium. I Kårsta i Roslagen fanns en baptistförsamling, som bedrev både nödhjälpsarbete och hade en egen fri vardagskola och vann mängder av människor för Guds rike.

In i vår tid har de urkristna idealen förts främst av De Huterska Bröderna, en kommunitetsrörelse som i femhundra år har praktiserat de första kristnas sätt att leva. Tyvärr har man inte levt i andlig förnyelse inom rörelsen under de här femhundra åren och tagit emot mer av Andens kraft och smörjelse, och

därför har det andliga livet stagnerat till en del. Av detta kan vi lära oss hur viktigt det är med andlig förnyelse i vårt kristna liv. Varje dag måste vi låta oss uppfyllas av Anden. Och det sker i "bönekammaren", där vi tar emot mer av Guds Ord och gudomlig kraft. Vi får inte glömma bort att de första kristna var fulla av nåd, kraft och vishet och fungerade framgångsrikt i de andliga nådegåvorna.

Lärjungaskapets villkor

Idag drömmar och predikar många förkunnare om väckelse. De predikar om väckelsen i allmänna termer utan att vilja, våga eller kunna peka på vår tids viktigaste väckelsefrågor. *Rättfärdighetsfrågorna* är nog mest aktuella idag, eftersom den kristna tron i kyrkor och församlingar har blivit så ytlig och förflackad och församlingslivet så världsligt och utarmat. Att kyrkor och församlingar endast har öppet några timmar i veckan är inget bra vittnesbörd om den kristna tron. Hur många kyrkor och församlingar i Sverige har t.ex. öppet på julafton och nyårsafton? Och frånvaron av bibelstudier i församlingarna är det absolut sämsta vittnesbörd en kristen rörelse kan ge. Undervisningsmötena är nämligen det viktigaste inslaget i församlingslivet. Vi får inte glömma det betyg Jesus gav Maria i Lukas 10. Hon satte sig vid Jesu fötter för att lyssna till hans undervisning. Jesus sade att hon gjorde det enda nödvändiga i livet och att det aldrig skulle tagas ifrån

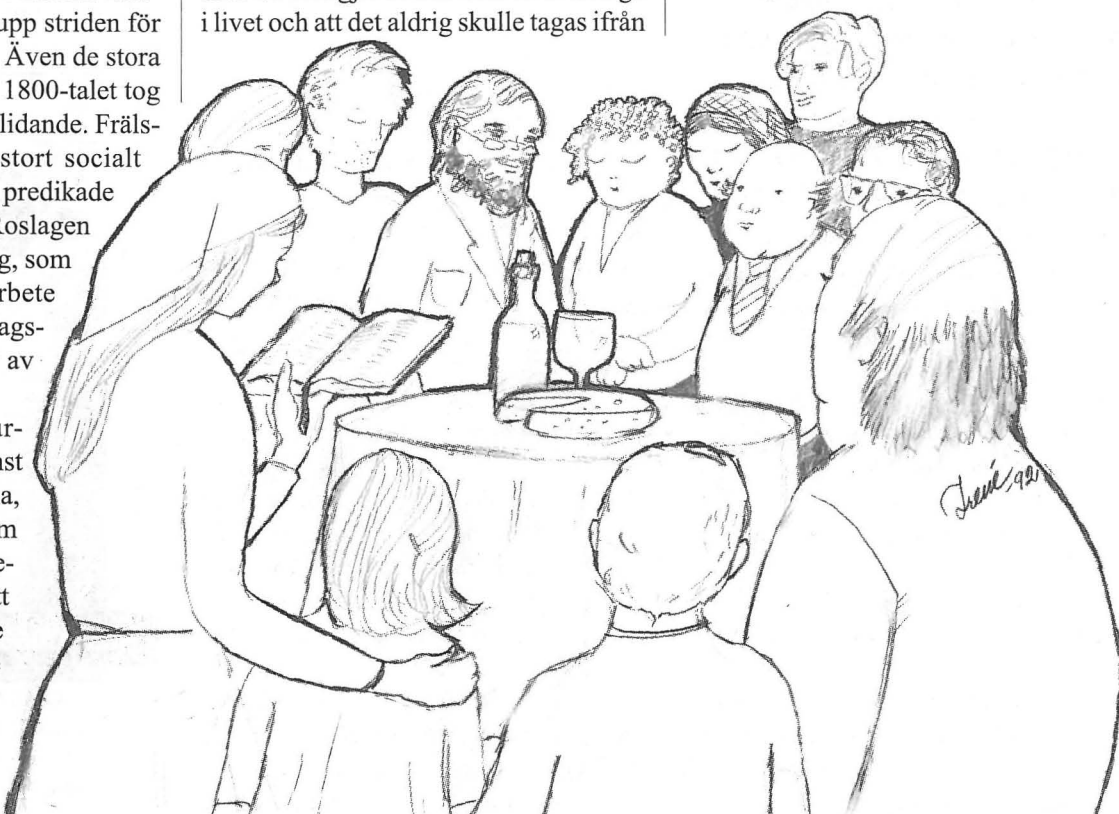
henne. Maria valde nämligen den rätta och goda delen.

Vad kan vi kristna delta i? Vad måste vi kompromisslöst ta avstånd ifrån? Var går gränsen mellan Guds rike och världen? Vilka värderingar står samhället för - kristna eller antikristliga? Hur ska vi leva våra kristna liv? Hur ska barnen till kristna föräldrar uppfostras?

Ovanstående frågor är endast några få exempel på vår tids mest aktuella väckelsefrågor. Det är hög tid att kristna enskilt och i sina församlingar börjar analysera de här frågorna och sedan går vidare med andra viktiga ämnen.

Jesus har en stark socialaetisk profil i evangelierna. Han har mycket att undervisa om då det gäller pengar, fattigdom, försakelse, medmänsklighet, sann kärlek, våld, synd och om de troendes förhållande till varandra, till samhälle och överhet. Det är på tiden att alla kristna kliver upp ur sina skyttegravar och på allvar börjar samtala om vad kristet lärjungaskap innebär i praktiken. Då kanske vi troende så småningom kan nå fram till den levande, sanna, kärleksfulla och kompromisslösa tro, som de första kristna ägde.

Jag avslutar med att ställa **Lina Sandells** påträngande fråga till mig själv och alla andra troende: *"Har du mod att följa Jesus Vad det än må kosta dig? Har du mod när världen hånar Och till motstånd reser sig?"* ■

GUDS KALLELSE

B V Henry har tillsammans med sin hustru Margit besökt Maranataförsamlingen i Stockholm ett par gånger på sista tiden. Det var under bibelskolan och i samband med bibel- och missionsdagar efter nyår. Då dessa syskon har erfarenhet från många år som missionärer i muslimvärlden, hade de mycket att tillföra av utmanande missionsrapporter och trosstärkande förkunnelse. En mycket uppfordrande missionspredikan som broder Henry höll i samband med bibelskolan, publiceras här i Maranata! Broder Henry har efter sin omvändelse hunnit med att smugla biblar till länderna bakom järnridån under dramatiska former, och sedan färdats i många muslimska länder. Han har suttit i fängelse, och har fått inreseförbud till flera muslimska länder. Men han ser ständigt nya möjligheter att nå alla folk med evangelium.

Vi måste se muslimerna ibland oss som en utmaning och möjlighet.

När vi tänker på Guds nåd och ser den i ljuset av Golgata, ser vi att Guds nåd inte är begränsad. Det innebär att evangelium måste bli proklamerat till alla folk.

Jag kom till tro när jag var 17 år gammal genom att läsa ett Nya Testament, som jag fick av en ganska gammal dam.

Jag föddes inom den stora romersk-katolska kyrkan, och växte upp i en stor familj, vi var nio syskon. Jag var alltid en gudfruktig pojke, och under en tid

var jag också korgosse och uppfostrades med en konservativ, religiös bakgrund. Jag var trogen mot den katolska lära jag uppfostrades med. På den tiden var det förbjudet att läsa bibeln för en katolik, men en äldre dam, som jag hjälpte en del med praktiska saker, var troende med metodistbakgrund. Hon frågade mig en gång om jag var intresserad av att komma till henne för att regelbundet tillsammans med henne börja läsa det Nya Testamentet. Vi kom överens om att vi skulle komma samman en gång i veckan. Det blev snart två gånger och tre gånger i veckan. Mina föräldrar undrade ibland varför jag så ofta var hos den gamla damen - en pojke på 16 år som hela tiden sprang till en gammal, 80-årig dam! De undrade vad vi höll på med. Då tänkte hon att det var bättre för mig att ta med mig det Nya Testamentet och läsa själv.

Av denna erfarenhet lärde jag att vi är aldrig för unga eller för gamla för att vittna och undervisa ur Guds ord för andra människor. Vi är aldrig för unga eller gamla för att peka på Guds ord. Vi kan prata om religion, vi kan prata om tradition, det finns mycket sådant i våra dagar; men låt oss komma ihåg att tron kommer genom predikan och predikan i kraft av Kristi Ord. Det viktigaste vi kan ge till människor är alltid Guds ord.

Det är roligt när vi kan besöka våra vänner med blommor och choklad, men det allra viktigaste är att ge dem Guds ord och uppmuntra dem att läsa Guds ord. Vi behöver inte skämmas för Guds ord, för det kan påverka våra liv genom Hans nåd.

Jag kom till tro som 17-åring. Det var ingen dramatisk upplevelse så att jag flög runt i rummet, ingenting spektakulärt. Men jag kom till tro genom skriften.

Jag förstod då saker mycket bättre, ingen utövade påtryckningar på mig att lämna det religiösa system jag var inne i; den romersk-katolska kyrkan. Det blev ganska klart för mig att det fanns stora skillnader mellan vad den religiösa institutionen hade lärt mig och det Skriften visade mig. Jag fattade beslutet att lämna något som var dött för någonting levande: Guds familj, Guds församling.

Det var alltså ingenting sensationellt som hände när jag kom till tro. Det var bara en djup frid jag upplevde när jag tagit emot Guds förlåtelse och frälsning. Det var en stor välsignelse, men jag förstod ganska snart genom Skriften att Gud har inte välsignat mig för min egen skull. Gud välsignar oss så att vi kan bli en välsignelse för andra.

Tyvärr förstår inte alla kristna det. Många upplever bara en välsignelse för egen räkning istället för att dela Guds välsignelse med andra. I 1 Mos. 12:1-3

Missionsappell av B. V. Henry

Artikelförfattaren i Damaskus. På sid 31 kan du beställa böcker av Henry som handlar om hans verksamhet i arabvärlden.

läser vi om hur Abraham fick en personlig välsignelse.

-HERREN sade till Abram: "Gå ut ur ditt land och från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag skall visa dig. Där skall jag göra dig till ett stort folk. Jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall bli en välsignelse. Jag skall välsigna dem som välsignar dig och förbanna den som förbannar dig. I dig skall alla släkter på jorden bli välsignade.

Denna välsignelse medförde en nationell välsignelse för hans efterkommande och en universell välsignelse för hela mänskligheten.

Vi kan jämföra med Apg. 7:2-4:

-Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham i Mesopotamien, innan denne bosatte sig i Haran, och sade till honom: *Lämn ditt land och din släkt och gå till det land som jag skall visa dig..* Då lämnade Abraham kaldeernas land och bosatte sig i Haran. Och sedan hans far hade dött, lät Gud honom flytta därifrån till det land där ni nu bor.

LOFTENA TILL ABRAHAM

Ända från början, då Gud kallade Abraham att gå ut på hans löften, så var det inte bara för honom, det var också för hans familj och för hela världen. Inte bara för Israel och den slakten, men Gud valde ut denna speciella folkstam och ordinerade den för att kanalisera hans välsignelse till alla.

Det är Guds mening att hans välsignelse förmedlas till hela världen, och vi måste tacka Herren för att den inte är begränsad.

Missionens epok började på ett speciellt sätt efter den första pingstdagen, men redan i den gamla tidshushållningen visade Gud sin omsorg om en annan nation genom Jona. Det var det assyriska folket, som var Israels fiender.

Vi kanske tänker på araberna som Israels fiender, och alla muslimer som terrorister. Vi måste komma ihåg att om vi ser dem som våra fiender så har vi också ett ansvar för dem - vi måste älska våra fiender. Alla muslimer eller araber är inte våra fiender. Men det finns ett spänningsfält som inte behöver ha att göra med muslimvärlden eller Mellanöstern, det finns spänningsfält också i Sverige; det är en andlig kamp mellan ljus och mörker och den kampen finns överallt.

Vi måste bli villiga att konfrontera mörkret med Guds ljus, med hans kärlek

och kraft genom hans Ord. Vi måste föra fram evangelium, det är vårt privilegium att vi får göra det.

Jag förstår inte människor som upplever det som en börda att vittna och missionera och offra för Guds verk. Det borde inte upplevas som en börda, det måste vara en glädje för oss att få gå ut med Guds budskap och hjälpa varandra. Vi kan inte gå själva, vi behöver hjälp och stöd av varandra att föra ut evangelium.

Vi kan missionera bland muslimer och andra folk, men vi behöver inte åka långt bort, vi kan vara i Stockholm, Uppsala och andra platser i Sverige. Överallt finns människor som är sökta av Herren, och vi måste vara känsliga för Guds ledning. Vi kan inte vinna hela världen, och Gud vet att vi inte kan gå till alla, men om vi väntar på Herren, kan han leda oss till de människor som vill höra evangelium, han för då dessa människor i vår väg.

EVANGELIUM TILL ALLA

I Apostlagärningarna, kapitlen 8, 9 och 10 finns några ord som återkommer tre gånger. De är kopplade till något som är intressant som hjälper oss komma ihåg att Gud tänker på alla nationer när det gäller att sprida evangelium.

Vi läser först Apg. 8:26:

-En Herrens ängel talade till Filippus: "Gå vid middagstiden ut på vägen som leder från Jerusalem ner till Gaza. Den ligger öde."

Så går vi till Apg. 9:11:

-Herren sade till honom: "Bege dig till den gata som kallas Raka gatan och fråga i Judas hus efter en man som heter Saulus och är från Tarsus, ty se, han ber."

Och så Apg. 10:20:

-Gå ner och följ med dem utan att tveka, för det är jag som har sänt dem.

I engelska bibeln har vi samma uttryck i alla dessa tre verser: "Arise and go"; stå upp och gå. Vi kan också översätta "arise" med "wake up"; "vakna". Jag tror inte vi kan komma någonstans om vi inte först vaknar för behoven. Det är mycket viktigt att vi får insikt om behoven, så vi kan möta dem. Det börjar där. Vi måste vakna inför den utmaning och möjlighet som muslimvärlden är. Den är inte långt borta, den finns också i vårt land där det bor många muslimer från olika länder. Det är en utmaning och en möjlighet för oss.

FILIPPUS OCH HOVMANNEN

I Apg 8 läser vi om Filippus, evangelisten som kallades att stå upp och gå. Till vem? Jo, till en etiopisk hovman, en eunuck, från Afrikanska kontinenten. Filippus, stå upp och gå. Vi ser här en man som var sökare och han hade kommit hela vägen ifrån Etiopien till Jerusalem. Han var en gudfruktig person. Jag har aldrig träffat någon människa i Mellanöstern som inte tror på Gud. Kanske den tron inte betyder så mycket i praktiken, men de tror, de förnekar inte Guds existens.

Här ser vi inte bara en man som har en tro på Gud, men han vill också tjäna Gud. Han åkte hela vägen till Jerusalem, han köpte den profetiska skriften som pekar på Kristus. Han kunde inte förstå vad det han läste betydde, och Gud såg till hans behov. Gud fann en man som var redo att vakna upp och gå. Det var Filippus, han gick för att hjälpa mannen att förstå. Det tog inte lång tid för honom att förklara evangeliets budskap. Eunucken frågade då Filippus: Varför måste jag vänta för att bli döpt? Jag vet inte hur lång tid det tog att förklara evangeliet, men när eunucken tagit emot det, ville han direkt identifiera sig med Guds son, Frälsaren Jesus Kristus och så bli en Jesu lärjunge.

ANANIAS OCH SAULUS

I Apg. 9 finner vi en annan man, Saulus av Tarsus. Där fick Ananias vara hans hjälpare. Saulus, eller Paulus, var en jude av Benjamins stam. Ananias var Guds tjänare och väntade på Herren liksom Filippus. Han hörde rösten.

Ibland kan vi inte höra Guds röst för vi är så upptagna med andra saker - ofta trivialiteter, om världen eller andra ting. Men om vi vill lyssna till Guds röst är det mycket viktigt att vi stillar oss så vi hör. Det finns så många röster.

Ibland träffar jag människor som säger till mig: "Henry, Gud har talat till mig att du måste gå dit eller göra detta, osv." Men då undrar jag: Det är konstigt att Gud talar till dig om mig, istället för att tala direkt till mig!

Jag tror att Herren vill uppenbara sig för oss. Visst är det sant att Gud ibland kan använda en annan person, men jag tror att Herren längtar att tala direkt till oss - inte genom ombud, utan genom sitt

ord och sin Ande. Men först måste vi lära oss att bli stilla för att höra Guds ord.

Det är också väldigt viktigt att vara redo, att vara tillgänglig, för Herren längtar efter att få använda oss alla. Unga och gamla. Gud vill använda oss på olika sätt, så vi kan vara till välsignelse för andra, speciellt för sökare.

Saulus var en religiös fanatiker, en ganska fruktansvärd person. Han var ärlig, men han hade kommit fel. Speciellt bland religiösa finns många sådana. Men Gud visste att han var ärlig. Han sökte något han inte kom underfund med. Han hade en religion, men inte en relation till Gud.

Det är mycket viktigt att tänka på det när vi talar med muslimer. Ibland har de sagt till mig: Varför måste jag byta religion? Men frälsningen har inget att göra med religion. Evangelium är ett budskap om ljus och liv, och det har att göra med relation och gemenskap med Gud. Om människor ser vårt budskap bara som en annan religion, har de missat något när vi talar med dem.

PETRUS OCH KORNELIUS

I Apg 10 sa Gud till Petrus: "Stå upp och gå till Kornelius". Kornelius var en gudfruktig person. Ibland undrar jag hur Gud bedömer alla ärliga muslimer. De ber tre eller fem gånger om dagen, och de fastar en månad, de ger offergåvor. Gud kanske ser att människor har en ärlig längtan att få gemenskap med honom, och vill väcka upp flera Petrus, flera Filippus och Ananias för att gå till dessa sökare och hjälpa dem i deras längtan och tomhet. Gud vill hjälpa dem att få syn på Hans nåd och försoning. Det har ingenting att göra med gärningar, det är Guds gåva till alla. Till alla etiopier, till alla Saulus, till alla Kornelius som är ärliga sökare.

Det finns tre grupper i världen i dag, som härstammar från Sem, Ham och Jafet.

Etiopiern var en avkomling av Ham, den hamitiska rasen, den afrikanska rasen. Juden var en avkomling av Sem, det vi kallar den semitiska rasen. Kornelius var romare, han var alltså europé och kom från Jafets släkt.

Det var alltså avkomlingar från dessa tre Noas söner. De representerar således alla mänskliga raser och påminner om Guds program för evangelisation av

hela världen. Inte bara en grupp, men alla grupper.

Här måste vi vakna - stå upp och gå, som vi hörde Guds kallelse. Gå till alla nationer och dela Guds välsignelse genom evangelium. Alla folk har rätt att få höra evangelium. Vi kan inte exkludera någon från vad Gud har inkluderat i sin nådesplan för alla folk. Det är inte Guds vilja att någon ska gå förlorad, utan han vill att alla ska komma till kunskap om sanningen och vända sig till den levande Guden.

Vi kan få vara med och hjälpa någon att komma till himlen. Vi måste då först få en personlig relation med Gud genom Jesus Kristus. Han kan ge oss förvisning i våra hjärtan att vi tillhör Gud.

Många saknar förvisning om att de är frälsta. Det kan inte vara vår erfarenhet som kristna. Vi kan veta, vi kan känna att vi har en relation, att vi har gemenskap med Gud genom Jesus Kristus.

I Rom 8:1 kan vi läsa:

-Så finns nu ingen fördömmelse för dem som är i Kristus Jesus.

Det spelar ingen roll vilken bakgrund vi kommer från. En del har upplevelser i en kristen familj, medan andra har en dålig eller trasig bakgrund. Det spelar ingen roll, för sedan vi intagit vår plats i Jesus Kristus vår frälsnings klippa, är vi säkra där. Ibland kan vi falla och blir mycket ledsna. Vi kan misslyckas, men Gud misslyckas aldrig.

I sista verserna av Rom 8 ser vi:

-Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken ånglar eller furstar, varken något som nu är eller något som skall komma, varken makter, höjd eller djup eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.

Det finns ingenting som kan skilja oss från Guds kärlek. Ingenting när vi kommit in i denna relation med Gud genom hans nåd. Ingenting i världen kan skilja oss från Guds kärlek. Men vi har ansvar, och genom hans nåd kan vi också dela med oss av den trygghet vi har som Guds barn då vi tillhör Herren för evigt. Detta är vårt budskap.

Kom ihåg att alla tre folkraserna; eunucken från hamitisk ras, Kornelius från Jafets folk, och så Saulus från den semitiska rasen där både juden och araben är inbegripen, och vi får inte göra skillnad, för Gud gör inte skillnad.

Guds nåd måste bli kanaliserad till alla och Gud utväljer dig och mig att berätta för människor detta evangelium. Gud välsigne er! ■

Den franska regeringen och "homofobi"

(Fritt citat och kommentar till en artikel i den franska dagstidningen "Le Monde")

Hur ska man visa vilja att bekämpa "sexism" (åskådningen att könen har olika värde) och "homofobi" (förakt för homofila) utan att väcka anstöt hos vissa politiska partier, inklusive katolska kyrkan och utan att göra intrång på yttrandefriheten? Detta var nyligen en svår fråga för den franska regeringen.

Nu har Regeringen fattat sitt beslut. Den speciella lag som homofila organisationer har begärt, nämligen att "homofobi" skulle kriminaliseras och dömas som diskriminering, kommer inte att se dagens ljus.

Orsaken är att man måste skilja på **provokation** och **diskriminering**. Att provocera motparten i en debatt hör till vanlig yttrandefrihet. När det gäller diskriminering så finns det redan en tillräcklig lag emot detta i landet. Att neka någon arbete, att avskeda någon, att neka någon normala sociala rättigheter på grund av ras eller sexuell läggning är diskriminering och är redan i lag förbjudet. Men provocerar gör man så snart man har en starkt avvikande mening gentemot någon.

Tidningen tillägger: "*Religionens representanter kan alltså förkunna att homosexuellt samliv är synd utan att drabbas av lagens arm.*"

Att likställa provokation och diskriminering skulle föra till att domare mer eller mindre godtyckligt skall avgöra om ett yttrande är kriminellt eller inte.

Tänk om Sveriges regering och riksdag haft lika nykter respekt för yttrandefriheten som den franska regeringen haft i detta tillfälle! Då hade vi undgått att få den s.k. "hetslagen" som gjort det möjligt att döma en pastor till fängelse för att ha predikat över en bibeltext som handlar om homosexualitet. Och då hade vi undgått att personer blir diskriminerade på grund av sina åsikter.

Stig Andreasson

Vad lär bibeln om den helige Ande?

Tage Johansson

Bibeln har ett stort och rikt innehåll i undervisningen om den helige Ande. I detta korta bibelstudium kan vi endast få med några ting om vad skriften lär oss om Anden.

Den helige Andes personlighet

För det första får vi bland annat veta av Joh 15:26 att pronominet "han" används om den helige Ande. Det säger oss alltså att Anden är en person, det vill säga en person i treenigheten.

Dessutom tillskrivs Anden personliga egenskaper, såsom vishet och förstånd, vilja, känsla och handlingar. I fråga om vishet och förstånd: "Han skall lära eder allt..." Joh 14:26, Jes 11:2 och 1 Kor 12:8. Vilja: "...alltefter sin vilja". I 1 Kor 12:11 och Apg 16: 6-7 står det att de hindrades av Anden att förkunna Ordet i provinsen Asien. Guds Ande har också känsla. Vi uppmanas i Ef 4:30 att icke bedröva Guds helige Ande.

Den helige Andes stora uppgift i tiden

Den helige Andes stora uppgift i tiden med tanke på människan är att skapa och förmedla liv. Den verkställer Guds befallningar. I begynnelsen svävade Guds Ande över vattnet för att vara den skapande kraften, för att det Gud sade skulle bli till.

Därför är det viktigt för oss om vi skall lära känna Andens verk i ett djupare perspektiv att han aldrig går utanför det skrivna ordet, men verkar genom Ordet. Gud sade och det blev (1 Mos 1:3). När apostlarna gick ut och predikade blev Ordet stadfast med åtföljande tecken (Mark 16:20). I 1 Kor 4:6 förmanar Paulus korintierna att komma tillrätta med olika läromeningar genom att följa hans och Apollos exempel i att icke "gå utöver vad skriften säger".

Det finns många andar som är i verksamhet parallellt med Guds Ande. Ett exempel är vad som skildras i Apg 16:16-18. Johannes skriver i 1 Joh 4: 1-3 att vi inte skall tro var och en ande, utan pröva om de är av Gud och att vi skall känna igen Guds Ande genom sin bekännelse av det personifierade ordet i Kristus, det Ord som blev kött och tog sin boning ibland oss. Joh 1:14.

Vår relation till Anden

Andens verk i den enskilda människan är inte bara begränsad till att vi har blivit födda av Anden. Men genom Andens dop kan en möjlighet öppnas för oss, så att hela vårt liv kan komma att stå i samklang med den helige Ande. Vi ser av Skriften att Jesus och apostlarna begynte sin verksamhet när Anden kom över dem (Luk 3:22, Apg 1:8). I Hes 47:1ff. skildrar profeten för oss vägen in i Andens rika liv. Går vi vidare här, det som Anden med svartsjuk kärlek trängtar efter enligt Jak 4:5, kommer han att föra oss ut på djupare vatten där vi förlorar kontakten med det fasta elementet, får släppa oss till helt och fullt och odelat. Förlora greppet om oss själva och den egna viljan. Då profeten kom så långt att han förlorade fotfästet kunde han inte längre behålla bestämmanderätten över sig själv. Här känner vi igen oss i Jesu budskap till

människorna om att lämna allt och följa honom, som för många blev en stötesten. Man gick bedrövad bort från honom som den rike ynglingen gjorde, som det står om i Luk 18:18-23.

Vårt beroende av Anden

Vi är beroende av Anden för att livet vi fått skall förnyas och inte tyna bort och våra lampor slockna som de gjorde i liknelsen i Matt. 25 för de oförståndiga jungfrurna. Allt som har liv måste förnyas om det skall överleva. Förnyelsen tillhör nuet. "Så förnyens nu genom Anden..." (Ef. 4:23). Vidare är vi beroende av Anden för att vara en fungerande lem i Kristi kropp, (1 Kor 12:12-13, Rom. 12:4, 5), för vår helgelse (1 Petr. 1:2, 2 Tess. 2:13), för vår tjänst (Fil. 3:3), vårt böneliv (Ef. 6: 8), för att bevaras i den första kärleken (Rom. 5:5) och för att vara redo när Jesus kommer (Luk. 12:35).

Anden erbjuder oss ett rikt liv

Att få vandra i Anden (Gal. 5:25) dricka av Anden (eng. övers.) (1 Kor. 12:13), tala i tungor och prisa Gud i Anden (Apg. 10:46), bli utsänd av Anden (Apg. 13:4), få tilltal av Anden (Apg. 13:2), få gåvor genom Anden (1 Kor. 12:4) och ledas och undervisas av Anden (Joh. 14:26, Joh. 16:13).

Anden i fullkomligt och sjufaldigt mått

Den helige Ande är Guds sju andar som stå inför hans tron (Upp. 1:4) i sjufaldigt och fullkomligt mått.

Han är 1) Visdomens Ande, 2) Uppenbarelsens Ande, 3) Kunskapens Ande, 4) Kraftens Ande, 5) Sanningens Ande, 6) Hugsvalelsens Ande, 7) Kärlekens Ande. ■

I vår tid, liksom i tidigare, finns det hos människor två olika slags längtan. Den ena söker sig längre ner i fördärv - "den som är oren fortfarande att orena sig" - och den andre söker det som är där ovan. Skillnaden ligger i vilken skapelse vi tillhör. Den fördärvade skapelsen, eller nya skapelser i Kristus.

KORPEN och duvan

Paulus Eliasson

Då Gud första gången lät världen gå under, skedde det genom vatten. Bibeln säger att från den floden undkom endast åtta personer. Noa med tre söner och deras respektive hustrur. I över ett år befann sig denna familj i arken, både då den flöt över vattnen, och när den så småningom strandade på berget Ararat i nuvarande Turkiet.

Då arken hade strandat började vattnet sakta sjunka undan från jorden.

Nu fanns i arken ingen möjlighet att se vad som skedde i världen utanför, utan där var endast en öppning längst upp, som var ungefär en halvmeter hög och gick runt hela arken. Därför sände Noa ut en fågel för att få veta vad som hände med världen. Det står:

- Efter fyrtio dagar öppnade Noa luckan som han hade gjort på arken och lät en korp flyga ut. Den flög fram och tillbaka,

till dess vattnet hade torkat bort från jorden. (1 Mos 8:6-7)

Korpen, lär oss bibeln, är ett orent djur (3 Mos 11:15) och tillsammans med andra orena djur sägs korporna bebo ödelagda städer, där de finner sin tillflykt i förödelse och ödeläggelse - och lever av döda kroppar, som den asätare han är.

Man kan fråga sig vad denna korp gjorde utanför arken. Bibeln säger att den flög fram och tillbaka. Men uppenbarligen fanns det inget torrt land att ta sin tillflykt till. Var stannade den? Var fann den vila? Var fann korpen föda?

För att få svar på dessa frågor, tror jag att vi måste gå tillbaka till tiden innan Noa. Den var präglad bland annat av stor befolkningstillväxt. Människornas antal och ondska förökades parallellt. När alla dessa människor och djur gick under i floden, måste många av de döda kropparna ha strandat på höga berg, eller flutit omkring på vattnet. En fruktansvärd syn, naturligtvis. Vattnet är för övrigt i bibeln väldigt ofta en bild på dom. Men där ute trivdes korpen. I det döda och förruttnade fann han både näring och vila. Och han hade ingen anledning att återvända till arken.

Men Noa, som inte får något bud genom korpen, sänder ut ytterligare en fågel:

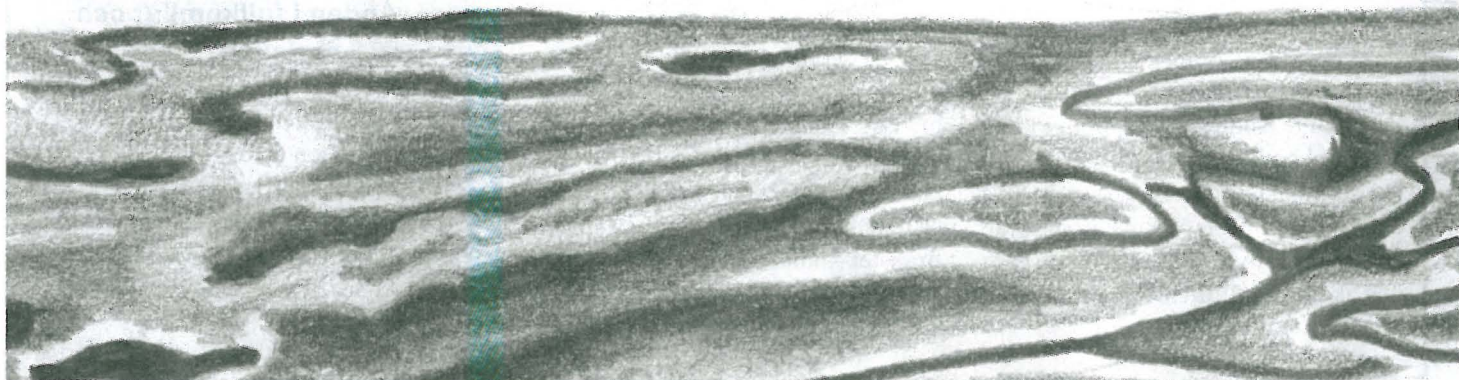
- Sedan lät han en duva flyga ut för att få se om vattnet hade sjunkit undan från jordens yta.

Men duvan hittade ingen plats där hon kunde vila sin fot utan kom tillbaka till honom i arken, eftersom vatten täckte hela jorden. Då räckte Noa ut handen och tog in duvan till sig i arken. (1 Mos 8:8-9)

Duvan är en ren fågel, som inte livnar sig på kadaver. När han flög ut över jorden och fann den täckt av vatten och döda kroppar, fann den ingen plats att vila sin fot. Den återvände till Noa, och Noa tog duvan åter till sig i arken. Samma värld, samma vatten och samma döda kroppar - men två helt olika naturer. Den ene fann föda, den andre ville inte ens vila sin fot där.

Troshjältar i främlingskap

I de första kapitlen i bibeln tecknas ofta bilden av främlingskap och hemlöshet. Kain är den förste som sägs vara kringflackande och hemlös, och detta som ett straff för hans synd - brodermordet. Men ändå är han också den förste som bygger en stad. Ett värn mot vilda djur och

en plats där man finner trygghet; men trots detta kommer aldrig Kain eller hans ättlingar tillrätta med sin andliga hemlöshet.

Å andra sidan finns det ett släktled efter Set, som känner ett annat främlingskap. Det står om Enok, den sjunde efter Adam, att han vandrade i umgängelse med Gud tills Gud tog honom bort. Noa var också en man som kände främlingskapet så tydligt att han helt vände sig bort från den dåvarande världsordningen.

Efter floden finner vi i tredje generationen från Sem, Noas son, en man som heter Eber. Det är troligen denne man som är ursprunget till namnet "hebreér", som Israels folk kallades. Eber kan för det första betyda "Den som vandrar". Det vill säga - den som inte är nöjd här. Han som söker sig en annan ort. En pilgrim.

För det andra betyder Eber "Den som gått över" - alltså lämnat ett sammanhang, för att tillhöra ett annat. Båda dessa betydelser talar om en känsla av hemlöshet; men på ett helt annat sätt än vad Kain kände. Hebreerbrevet säger om dessa gamla testamentets troshjältar:

- I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat. Men de såg det i fjärran och hälsade det och bekände sig vara gäster och främlingar på jorden. (Hebr 11:13)

Det finns alltså två slags människor. Först de som är hemlösa i förhållande till Gud, såsom Kain. De söker alltid bygga sig en stad, och finner sin trygghet i det som är syndigt och fördärvat. Vi möter det i Kains stad Hanok, och återigen i Nineve, Babel (Babylon) och Egypten. Ända in i Uppenbarelseboken ses upptrappningen av människans försök att bygga sig ett värn mot sin egen hemlöshet. Men det är alltid korpens mentalitet - att söka tillflykten i det döda.

- Där den döda kroppen är, samlas gamarna. (Matt 24:28)

Men det finns också de som är främlingar inför världen, men som söker nå-

got i fjärran. De har funnit sin frid, men inte här på jorden. Detta finner vi också i Uppenbarelsebokens avslutning. Men inte som Babylon, som slutligen går under - utan som det Nya Jerusalem; staden med de fasta grundvalarna, den som Gud har format och skapat.

Vingar såsom duvan

I Psaltaren klagar David över vad han möter i en fördärvat värld:

- Mitt hjärta ängslas i mitt bröst, dödens fasor faller över mig. Frukten och bävan drabbar mig, förfäran lamslår mig. (Ps 55:5-6)

Det är en duvans mentalitet. Den finner inte sin trygghet i världen, utan flyger förskräckt omkring över havets mörker och över de döda kropparna. Istället vänder han sig till himmelen med sin bön:

- Jag tänkte: Om jag ändå hade vingar som duvan! Då skulle jag flyga bort och söka mig ett bo. Långt bort skulle jag fly, jag skulle bosätta mig i öknen. Sela. Jag skulle skynda mig att söka skydd undan stormvind och oväder. (Ps 55: 7-9)

Om jag hade vingar såsom duvan! Inte såsom korpen, som finner sin ro i det som är dött och vidrigt. Men som duvan. Med orolig blick söker den något att fokusera på. Men inte förrän den får bygga sitt bo i klippan är den nöjd. När den får komma till sin Noa - Noa som betyder "vila".

- HERREN bevarar enkla människor, jag var i elände och han frälste mig.

Vänd åter till din ro, min själ, ty HERREN har varit god mot dig.

Du har räddat min själ från döden, mitt öga från tårar, min fot från fall.

Jag skall vandra inför HERREN i de levandes land. Jag tror, därför talar jag, jag som plågades svårt, jag som sade i min ångest: "Alla människor är lögnare." (Ps 116:6-11)

Det finns en sabbatsvila för dig och mig. En tillflykt för enkla människor. En klippa att få bygga sitt bo i. En Noa att få vända åter till. När duvan vände tillbaka, heter det så underbart: "Då räckte Noa ut

handen och tog in duvan till sig i arken." Duvan hade varit flyktig och orolig, utan någon plats att vila sin fot. Men nu fann den en trygg viloplats.

Ett friskt olivlöv i näbben

Samma duva sändes sedan ut en andra gång. Då står det att han kom tillbaka med ett friskt olivlöv i näbben. Den bilden är oss säkert väl bekant som fredssymbolen. Men jag tror inte att detta talar framför allt om fred. Bibeln tecknar människorna som delar i ett olivträd, antingen det vilda olivträdet - hedningarna - eller det sanna olivträdet - Kristus. Och vårt uppdrag som utsända från Guds ark, församlingen, är att föra in friska olivlöv och -kvistar, det vill säga människor som vi nått med evangelium om viloplatsen. Det är det som skänker glädje åt vår Noa.

Vänd åter till din ro. Bli en duva i Herrens händer. Jesus säger: Bli en del i mig! (Joh 13:8)

Hur får man denna nya natur? Det sker inte genom reformation, utan genom en ny skapelse.

- Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit. (2 Kor 5:17)

Pånyttfödelsen i Jesus förvandlar oss till att bli del av en ny, himmelsk, natur. Då är det inte konstigt att man känner främlingskapet som slår en klyfta mellan Guds folk och världen. Det är nämligen inte duvans natur att gräva i det som är dött. Nej, vi söker de levandes land. Och eftersom vi har fått trons öga, så säger vi än en gång såsom psalmisten: *Jag skall vandra inför HERREN i de levandes land. Jag tror, därför talar jag.*

En dag ska duvan, pilgrimsskaran, sändas ut en tredje gång, över en jord som fått uppleva Guds barns härliga frihet. Då ska den kunna finna sin frid både här nere och i det land den egentligen tillhör. Född ovanifrån. ■

Leo, 11 år, får skolundervisning av Veronica Vidén i
Comunidad Maranata, Dominikanska Republiken

-Ska jag också få gå med ryggsäck till skolan!?

Intervju: Stina Fridolfsson

Veronica, som nyss fyllt 21, är äldsta dottern till **Berno** och **Karin Vidén**, som under många år tagit huvudansvaret för Maranataförsamlingens missionsarbete i Dominikanska Republiken.

Med sin växande barnskara har de oförtrutet arbetat i de fattiga kvarteren i huvudstaden Santo Domingo. Orkaner och skyfall har drabbat landet med översvämningar och katastrofer. Att engagera sig i nödhjälpsarbete har varit en naturlig del av arbetet. Förutom bibelstudier, predikan och barnmöten, så ingår i uppgifterna att bygga bättre bostäder, ge medicinsk hjälp, alfabetisera, försöka ordna tid för rättegång åt bortglömda fångar i fängelset - ja arbetsuppgifterna är många.

Dessutom har familjen Vidén hemundervisning för

sina barn. Så Comunidad Maranatas missionscenter sjuder ständigt av aktivitet. När barnen efterhand växt upp, har de själva fått välja om de ville följa med ut till missionsarbetet igen, eller stanna hemma i Sverige. **Sebastian**, **Veronica**, **Theresia** och **Johanna** har periodvis varit hemma i församlingen. Ingen av dem har valt någon annan väg. De önskar vara med i församlingsarbetet, vare sig de är i Dominikanska Republiken eller i Sverige.

När det sensommaren 2004 åter blev aktuellt för familjen att åka ned till Santo Domingo, valde Veronica att följa med, efter att ha varit hemma i församlingsarbetet ett par år. Över jul och nyår med bibeldagar har familjen varit hemma på en kort visit. Maranata! fick tillfälle att

göra en intervju med henne. Veronica berättar glimtar från sin bakgrund:

-Jag minns att vi i min barn-dom bodde på många platser. Men redan när jag var tre år åkte vi till Santo Domingo, och där bodde vi en lång tid i församlingens hus i Las Palmas.

Hur minns du tillvaron i Santo Domingo, jämfört med hur det var i Sverige?

Veronica Vidén, 21, arbetar idag tillsammans med sin familj som församlingens utsända i Dominikanska Republiken

-Ganska stökigt. Det är ett annorlunda land - upp-och-nervända världen, skulle jag vilja säga, jämfört med Sverige. Det är oväsen överallt. Bilar som tutar, hög musik, människor skriker. Och där vi bor finns väldigt många fattiga hem. Det är en helt annan värld än Sverige. Jag minns att jag redan som liten tyckte att det var hemskt att mina lekkamrater bodde så illa. Än om vi inte bor speciellt bekvämt, så är det ju ett ordentligt hus. Mamma och pappa var ju vår trygghet mitt i allt man upplevde, och det gjorde att jag i alla fall kände det bra.

Vad tyckte du om att ni hade hemundervisning. Blev det inte ensamt?

-Eftersom vi är en hel rad syskon, så utgjorde Sebastian, Theresia, Johanna och jag en hel liten klass. Så det gick fint!

Hur har du upplevt att vara så mycket både i Sverige och Dominikanska Republiken?

-Det har ju blivit så att båda

Barn från slumområdet Palavé samlade till barnmöte.

länderna är hemma. Vart man än åker, saknar man det andra landet. Men just därför att vi åkt som familj, har det ändå inte varit några större problem.

Allt eftersom du växt upp och kan uppträda som vuxen och självständig individ behandlas du väl annorlunda och lägger märke till andra saker?

-Ja, man ses ofta i dominikaners ögon som en rik amerikan. Många har inte så mycket uppfattning och kunskap om omvärlden, utan alla ljusa utlänningar tror man är rika amerikaner! På senare år har de nog i alla fall fått en bättre världsbild. Nu kan de faktiskt fråga varifrån man kommer och tar inte längre för givet att man är amerikan för att man är vit.

När du i hemundervisning fått grundskolekompetens, har du läst vidare en del på egen hand?

-Jag läste första året i gymnasiet på distans via internet. Inte för att ta studenten, men jag läste speciellt språk och

svenska. Den formen att plugga är ju ett bra alternativ. Jag ville inte bli uppbunden av skolgång, som skulle stjäla tid från mitt engagemang i församlingen. När jag kom till Sverige, läste jag engelska på Komvux. Dessutom läste jag tillsammans med några andra intresserade i församlingen spanska med pappa som lärare under en period han var hemma.

Nu har du i alla fall valt att återvända till Dominikanska Republiken?

-Ja, jag blev tillfrågad om jag kunde komma ner och hjälpa till med skolarbetet där. Det är spännande att få arbeta på det sättet. Man känner att man får göra något meningsfullt. Och för mig är ju Dominikanska Republiken mitt andra hem, och det blir naturligt att gå in i ett arbete där.

Men är det inte svårt att bli riktigt hemma där? Det är stor skillnad på kultur och folk. Och här i församlingen har vi en väldigt nära gemenskap. Ni ungdomar är

som syskon allesammans!

-Ja, det är klart. Visst saknar jag syskonen i Sverige, men ju mer jag lär mig språket och blir hemmastadd i dominikanska förhållanden, så umgås jag ju med människorna där. Men visst är det annorlunda. Veronica tänker efter litet hur hon ska förklara:

-De har en annan humor där. Man kan inte prata riktigt fritt. Men det får gå...

Veronica gör en paus, funderar litet. Hon, liksom hela familjen Berno Vidén, pratar inte utan att tänka sig för och väga orden:

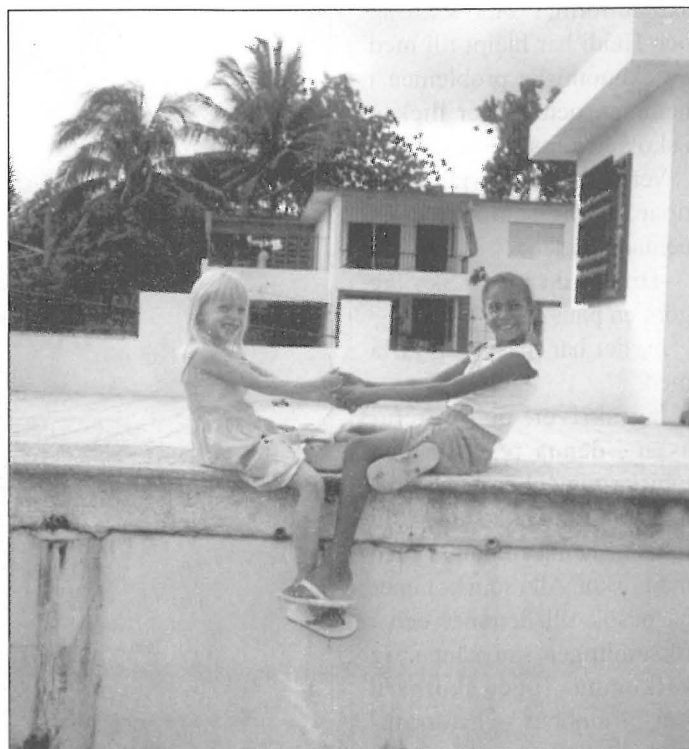
-Om jag inte hade en stark drivkraft, hade det naturligtvis varit bekvämare med livet i Sverige, och jag hade då hellre valt att stanna här.

Många kanske är avundsjuka över att du får bo i ett land med sommar året runt, palmer, stränder, hav...

-Som turist får man inte den bild av landet som vi har. Comunidad Maranata har ju alltid bott och arbetat bland de fattiga.

Så berättar Veronica litet om sin arbetsdag. Hon åker varje eftermiddag till Palavé, tillsammans med **Maria**. Maria är utbildad lärarinna och dotter till **Angel**, en av stöttepelarna i församlingen.

-Maria är mycket enkel och duktig i det hon gör. Vi trivs bra tillsammans, förklarar Veroncia. Maria är pedago-

Veronica tillbringade många av sina barndomsår i Dominikanska Republiken. Här är hon tillsammans med sin vän Suheidy vid dopbassängen på församlingscentrets tak.

gisk och verkligen brinnande inte bara för skolarbetet, men också barnmötena.

I Palavé har de nu arbetat en termin tillsammans med ett tiotal barn i undervisningen.

-Egentligen verkar det finnas flera vuxna som har behov av alfabetisering, och vi hoppas kunna lösa undervisning för dem i framtiden.

Fram tills vi börjar tala om skolan, har intervjun gått ganska trevande och långsamt, med försiktiga svar. Men nu tar det fart:

-Vi har ett tiotal barn som av olika skäl inte går i annan skola. Haitier som saknar födelseattester. En del har inte gått i skola, för de måste vara hemma och arbeta. Den nyaste eleven träffade vi när **Dag och Heidi Sandslett** från Norge var på besök. Det är **Jessica**, en sexårig flicka med haitiska rötter. Hennes mor övergav henne då hon var liten. Pappan finns inte. Hon bor hos en mycket gammal dam, som säkert är nittio år och väldigt fattig. Hon har ingen möjlighet att låta Jessica gå i en statlig skola, där varje elev måste ha skoluniform, skor, o.s.v. Dag och Heidi har hjälpt till med de ekonomiska problemen i hemmet, och nu går flickan i skola hos oss.

Veronica stannar upp, och tittar på mig som skriver så pennan glöder.

-Hinner du med? Ska jag göra en paus?

Ja, det här måste jag ju få med...

Jag skriver, och noterar även i denna reaktion den typiska omtanken hos Veronica. En omtanke som alltid märks i hennes kontakt med människor. Alla som kommer på besök till hemmet och i församlingen ska känna sig välkomna. Inget skolbarn ska få mobbas och församlingssyskon som sliter med många arbetsuppgifter måste få hjälp. Veronica präglas av

en livsstil som vittnar om en människosyn som fötts och fostrats i gudsfruktan.

Ja, detta var reflexioner jag hann göra medan Veronica

om hur Comunidad Maranata på ett mycket enkelt sätt hittills har drivit skolundervisning. De håller till i garaget hemma hos **Yanet**, en troende syster, som ivrigt kämpar

-De som kommer till Comunidad Maranatas möten och skolverksamhet, är från de fattigaste miljöer. Men det är fantastiskt att få se hur de förändras. De får nytt hopp.

gjorde en paus i sin inspire-rade skildring från skolarbetet. Nu fortsatte hon:

-Efter jul får vi åtminstone två elever till. Det blir trångt. Men nu har vi fått tips om ett hus med stor tomt som vi hoppas kunna köpa. Tack vare syskonens offervilja, tror jag det ska gå. Vi behöver ju också skolmaterial och bänkar.

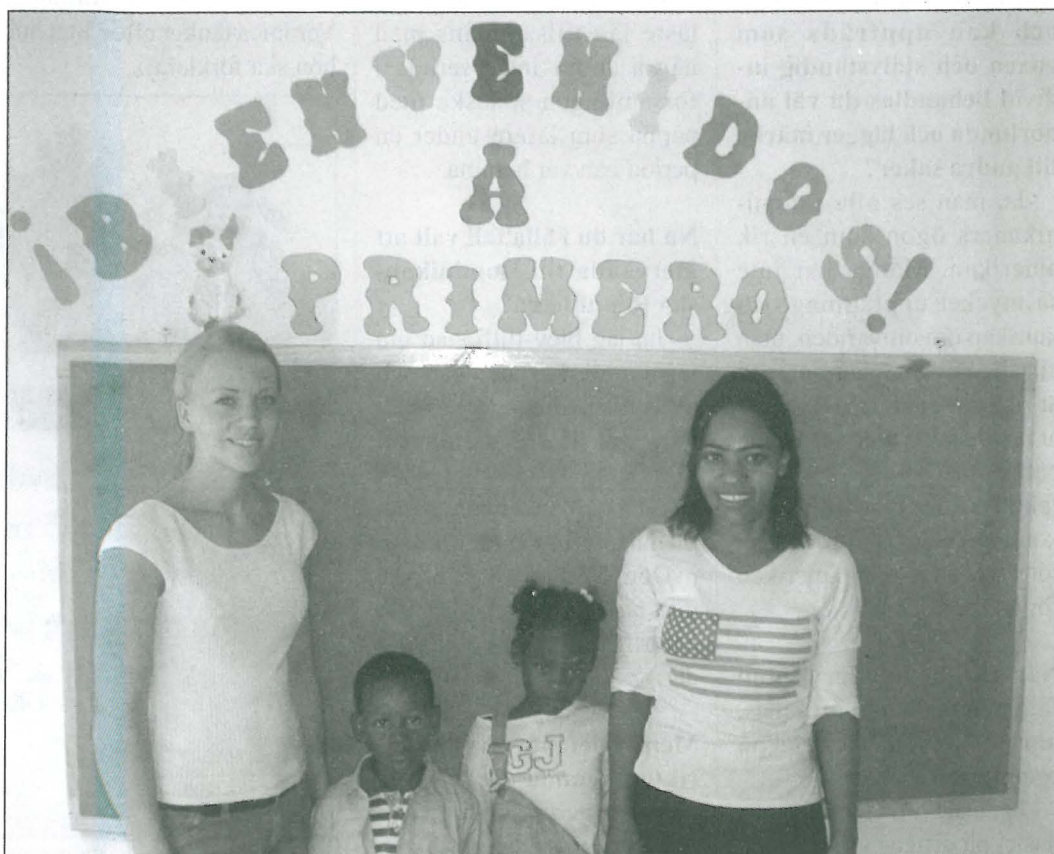
Veronica fortsätter berätta

med i församlingsarbetet fastän hon sköter hemmet åt sin icke troende make och tre barn. Man använder två stora bord av plast och så får barnen sätta sig i plaststolar runt omkring borden. Det är Maria och Veronica som med god hjälp av Yanet svarar för undervisningen, tre timmar varje eftermiddag. Även Yanets lille son **Franco** går nu i Comunidad Maranatas

skola. Eftersom Veronica har körkort, så tar de sig ganska snabbt den 25 km långa vägen från Las Palmas till Palavé. Med buss kan det ta närmare två timmar...

Den lilla skolan i Yanets garage har trots den torftiga utrustningen en stor fördel framför den allmänna skolan. Med så få barn och god lärarhjälp, har man en lugn och kreativ undervisningsmiljö. Det finns speciella svårigheter just i Palavé, eftersom det bor många haitier där och det finns etniska motsättningar mellan haitier och dominikaner. Barnen är ganska vilda och de bråkar och slåss ganska mycket. I allmänna skolan kan det vara 60-70 barn i varje klass. Det finns inte tillräckligt med möbler, barnen får ibland sitta på golvet, osv. Det är mera primitivt där än i Las Palmas. Hälften av barnen i klassen som Comunidad Maranata har är haitier, och ibland kan det bli litet bråk.

-Åk hem till ditt land... kan

"Välkomna till första klass" står det på väggen bakom Veronica, Maria och två elever. Det går ett tiotal barn i skolan, men idag jobbas för att utöka undervisningen i den nya lokalen i Palavé.

man höra något dominikanskt barn säga till en haitier.

-Men jag då? Ska jag också åka hem till mitt land? berättar Veronica skrattande att hon brukar fråga den som hasplat ur sig detta, och då blir barnen snopna och tysta. De vill absolut inte att Veronica ska åka från dem! Veronica menar att det hinner aldrig bli svårare konflikter, för hos barnen sitter inte laddningarna så djupt.

Förutom skolarbetet i Palavé, har Veronica en elev i Las Palmas i missionscentret varje morgon. Hon berättar hur det kommer sig:

-Det var Clotilde, en syster i församlingen som fick kontakt med en haitisk pojke, Leo, som bor i Cañadan. Han har väldiga problem. Hans mor dog när han var liten. Fadern tog honom då från Haiti med till Santo Domingo. Eftersom fadern har psykiska problem, lämnade han pojken hos en haitisk änka i Cañadan. Hon har många barn. Men hon tog sig också an Leo. "Vi äter ju åtta stycken hos mig, så vi kan lika gärna äta nio", hade hon sagt. Hon har en liten livsmedelsbutik; en "colmado" och säljer dessutom kläder. Leo bär vatten hela dagarna, och tjänar så in en liten slant till försörjningen. Han har som så många andra haitiska barn inga legitimationspapper, och eftersom han dessutom sliter och jobbar hela tiden, har det inte funnits möjlighet för honom att gå i skola. Han är elva år.

-Han kunde absolut *ingen-ting* - varken bokstäver eller siffror. Jag började undervisa honom varje förmiddag mellan 10 och 12. Veronica berättar att han blev överlycklig när han blev erbjuden skolgång på det här sättet:

-Ska jag också få gå med ryggsäck till skolan? utropade han. Höjden av status för ett fattigt barn i Santo Domingo!

-Leo är med sin bakgrund litet av en "tigerito" - vildbarsare. Han kan både ljuga och stjäla sig fram, men sakta och säkert lär han sig både räkna och läsa. Han är väldigt stolt över vad han hittills lärt sig. Han lever en ytterst osäker tillvaro, för när som helst kan ju änkan han bor hos kasta ut honom. Hon har ju egentligen inte några förpliktelser att hålla mat och husrum åt honom.

Snart är det dags för familjen Vidén att återvända till Do-

minikanska Republiken efter en intensiv månads vistelse i Sverige. När de kommer dit, har Maria redan börjat vårterminen tillsammans med Yanet.

Tycker du det är meningsfullt att arbeta som du gör?

-De som kommer till Comunidad Maranatas möten och skolverksamhet, är från de fattigaste miljöer. Men det är fantastiskt att få se hur de förändras. De får nytt hopp. Det är gripande att se dem.

Veronica uttrycker sig inte i stora, svulstiga ord. Den stilla kommentaren ljuder så helgjuten. Det finns många fler frågor att ställa om tillvaron på missionsfältet för en ung kvinna med förutsättningar att välja en helt annan tillvaro. Men de får vänta. Vår förhoppning är att också tidningen Maranatas läsare ska förstå något av storheten i att prioritera rätt. Att få ha missionuppdragets förverkligande som livsstil, både i länder långt borta och i sitt eget grannskap. ■

Skolan utvidgar...

Palavé har ca 10.000 invånare. De flesta är haitiska ättlingar, eftersom Palavé varit socker-rörsodling där haitier fick arbete som säsongarbetare. Comunidad Maranata har länge sökt efter lämplig skolor lokal i Palavé. Vid huvudgatan har nu ett trähus med plåttak och stor tomt (430 kvm) blivit till salu. Det skulle kunna fungera både som skola, medicinsk mottagning och möteslokal. Ivriga offrare från Skudeneshavn i Norge, "Barn hjälper barn", har samlat in medel att köpa huset (60.000 Skr), så nu kan köpet förverkligas. Huset kräver upprustning. Vattencistern, avlopp, toalett, osv. Så behövs skolbänkar och annan utrustning. Välkommen att hjälpa till!

Ovan: Maria, Yanet och Veronica på väg för att inspektera den blivande skolan.
Nedan: Husets baksida.

Vill du hjälpa till?

p.g. 44 10 05 - 6

Märk talongen "Skolan i Dominikanska Republiken"

Ur den kände bibellärarens bibelstudier över de fem Moseböckerna, presenteras här för våra läsare ett utdrag ur hans utläggning omkring femte Moseboks femte kapitel. Han går alltså ut ifrån texten där vi läser om hur Mose samman kallade hela Israel och manade folket att höra, lära, behålla och göra efter de stadgar och rätter de fått av Gud. Så fortsätter han med en mästerlig utläggning där han betonar att det inte handlar om att vinna frälsning genom lagen. Han påminner om hur apostlarna Barnabas och Paulus reste till ett apostlamöte i Jerusalem, och man där i samråd kom fram till att frälsningen verkligen inte beror av laggärningar. (Apg. 15) Så fortsätter författaren:

Lagens och nådens verk

Det är två slags ont, som vi äro fullkomligt befriade ifrån genom Kristi dyra död, nämligen lagiskheten å ena sidan och lösaktigheten å den andra.

Ur Femte Mosebok, del 1, kapitel 5

Av C H Mackintosh

Paulus' och Barnabas yttranden äro icke återgivna. Vi få blott veta, att de berättade om vad Gud hade gjort bland hedningarna. Att de skulle bjuda ett hårt motstånd mot det förslaget, att man borde ställa hedningarna under lagen, det var blott vad man kunde vänta sig, men att finna Petrus och Jakob vara så fasta i sin övertygelse, när det gällde denna sak, gjorde ett starkt intryck på samtliga deltagare i förhandlingarna.

Om läsaren emellertid vill ha en klar bild av Paulus' syn på lagfrågan, skall han studera Galaterbrevet. Under den helige Andes direkta inspiration utgjuter aposteln där sitt hjärta för de hednakristna i ord, fyllda av glödande nitälskan och bjudande makt. Det är i högsta grad förvånande att tänka sig, huru någon skulle kunna läsa detta underbara brev och ändå hålla fast vid att de kristna stå under lagen i något avseende eller för något ändamål.

Knappast har aposteln framfört den korta hälsningen till församlingen, förrän han med sedvanlig kraft kastar sig in på

det ämne, som hans rika, älskande ehuru nu bedrövade och bekymrade hjärta helt har gripits av.

"Det förundrar mig", säger han - och det kan han verkligen ha orsak till - "att I så hastigt avfallen från Honom, som har kallat eder till att vara i" - Vad då? Moses' lag? Nej, - "Kristi nåd, och vänden eder till ett nytt evangelium. Likväl är detta icke något annat 'evangelium'; det är allenast så, att några finnas, som vålla förvirring bland eder och vilja förvända Kristi evangelium. Men om någon, vore det ock vi själva eller en ängel från himmelen, förkunnar evangelium i strid mot vad vi hava förkunnat för eder, så vare han förbannad. Ja, såsom vi förut hava sagt, så säger jag nu åter: 'Om någon förkunnar evangelium för eder i strid mot vad I haven undfått, så vare han förbannad'" (Gal. 1:6-9).

Må alla laglärare begrunda dessa glödande ord. Om vi tycka, att de äro alltför starka och stränga så må vi komma ihåg, att de äro Guds den helige Andes egna ord. Ja, käre läsare, Gud den helige

Ande utslungar sin förfärliga förbannelse över var och en, som är djärv nog att förena Moses' lag med Kristi evangelium - var och en som försöker ställa de kristna under lagen.

Hur kan det komma sig, att människorna inför sådana ord icke äro rädda för att kämpa för lagväsandet. Frukta de icke för att komma under Gud den helige Andes ödesavgörande förbannelse.

Somliga söka emellertid att besvara denna fråga genom att tala om för oss, att de icke anse sig bliva rättfärdiggjorda genom lagen utan blott ha den som ett rättesnöre för sitt liv. Men detta är varken förnuftigt eller försvarligt, eftersom vi med full rätt kunna fråga dem, vem som givit oss tillåtelse att bestämma om, huru vi skola använda lagen.

Antingen äro vi under lagen eller icke.

Om vi helt och hållet äro under den, så är frågan icke, huru vi skola ställa oss till den, utan huru den ställer sig till oss.

Det är hela skillnaden.

Lagen känner icke till sådana distinktioner, som vissa teologer kämpa för. Om vi äro under lagen för något som helst ändamål, så äro vi också under förbannelsen, ty det är skrivet:

-Förbannad vare var och en, som icke förbliver vid allt som är skrivet i lagens bok och icke gör därefter. (Gal 3:10 b)

Att säga: jag är född på nytt, jag är en kristen har ingen inverkan på detta förhållande, ty vad har lagen att göra med frågan om nya födelsen eller kristendomen?

Ingenting alls.

Lagen vänder sig till människan såsom en ansvarig individ. Den fordrar fullkomlig lydnad och uttalar sin förbannelse över var och en, som icke gör som den säger.

För övrigt går det icke att säga, att ehuru vi ha svikit, när det gäller att hålla lagen, så har Kristus fullgjort den i vårt ställe. Lagen känner icke till något om lydnad "genom ombud". Dess tal är: "Den människa som gör den, skall leva genom den".

Men det är icke blott över den män-

niska, vilken ej håller lagen, som förbannelse är uttalad. Om vi skola få se den princip, det här gäller, framför oss i det klaraste ljus, må vi läsa följande ord:

-Ty alla de som låta det bero på laggärningar, de äro under förbannelse. (Gal 3:10 a)

D.v.s. Så många som stå på lagens mark - så många som följa denna princip - kort sagt alla dem som låta det bero på lag, äro med naturnödvändighet under förbannelse.

Härav kunna vi i blyxtbelysning se den fruktansvärda inkonsekvens, som den

Det är något av det mest berömvärda hos kristendomen, att den kan förmå en människa att offra sig själv och sitt liv för andra.

kristne gör sig skyldig till, som fasthåller vid den idén, att han står under lagen - i den meningen att den är ett rättesnöre för hans liv - och ändå icke anser sig vara under förbannelsen.

Detta är att befinna sig i uppenbar strid med de klaraste föreskrifter i Guds ord.

Välsignad vare all nåds Gud, den kristne är icke under förbannelsen! - Ock varför icke?

Är det därför att lagen har förlorat sin makt, sin storhet, sin värdighet och sin heliga omutlighet?

Nej, icke alls!

Att säga så skulle vara att skymfa lagen. Att säga att en människa - kalla henne vad man vill: kristen, jude eller hedning - kan vara under lagen, kan stå på denna grund och ändå icke vara under

förbannelsen, det är detsamma som att säga, att hon fullgör lagen på ett fullkomligt sätt eller att lagen är upphävd - ja, det är att säga, att lagen är av noll och intet värde.

Vem vågar säga det? Ve dem som göra det!

Men huru kommer det då till, att den kristne ej är under förbannelsen?

Jo, därför att han ej är under lagen.

Hur har han då kommit bort från sin förra ställning under lagen? - Har det skett därför att en annan har fullgjort den i hans ställe?

Nej, vi upprepa vad vi förut framhållit, det finns icke i lagens hela hushållning ett sådant begrepp som "lydnad genom ombud".

Hur har det då skett?

Här är svaret i hela sin andliga kraft.

-Jag för min del har genom lagen dött bort ifrån lagen, för att jag skall leva för Gud. (Gal 2:19 a)

Om det nu är sant - och aposteln säger, att det är så - att vi ha dött bort från lagen, huru kan då lagen på något vis vara en livets lag för oss? Den visade sig ju endast vara en dödens lag, en förbannelse och fördömdelse för dem som levde under den - för dem som hade mottagit "genom änglars försorg" (Apg. 7:53).

Kan den då vara något annat för oss?

Har lagen någonsin kunnat frambringa en enda klase av livets frukt eller av rättfärdighetens frukt i någon av Adams söners eller döttrars liv?

Lyssna till det svar aposteln ger:

"Ty medan vi ännu voro i ett köttsligt väsende" - d.v.s. när vi betraktas sådana vi voro i vår fallna natur - "voro de syndiga lustar, som uppväcktes genom lagen, verksamma i våra lemmar, till att bära frukt åt döden."

Det är mycket viktigt för läsaren att inse den verkliga kraften, som ligger i uttrycket: "i ett köttsligt väsende". Det betyder icke i detta skriftställe detsamma som "i kroppen". Nej, det framställer helt enkelt det tillstånd, i vilket oomvända män och kvinnor befinna sig, pliktiga som de äro att hålla lagen.

Allt vad som kunde eller skulle fram-

Skaffa dig Mackintoshs undervisning om de fem Moseböckerna. Se annons på sid 31.

bringas under detta tillstånd var "frukt åt döden" och "syndiga lustar" - inget liv, ingen rättfärdighet, ingen helighet, ingenting för Gud, nej, ingenting alls, som var rätt och riktigt.

Men var befinna vi oss nu såsom kristna?

Hör här svaret:

"Ty jag för min del har genom lagen dött bort ifrån lagen, för att jag skall leva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig, och det liv, som jag nu lever i köttet" - här menas det: i kroppen - "det lever jag" - Huru då? I lagen, som en livets lag? Nej, icke en antydning om någonting sådant, utan - "i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig" (Gal. 2:19, 20).

Detta är kristendom och ingenting annat.

Förstå vi detta? Tränga vi verkligen in i denna sanning? Leva vi i dess kraft?

Det är två slags ont, som vi äro fullkomligt befriade ifrån genom Kristi dyra död, nämligen lagiskheten å ena sidan och lösaktigheten å den andra. I stället för att leda oss till dessa två fördärvbringande tillstånd för den oss in i nådens heliga frihet - frihet att tjäna Gud - frihet att "döda våra lemmar, som höra jorden till" (Kol. 3:5) - frihet att avsäga oss "all ogudaktighet och alla världsliga begärelser" (Tit. 2:12) - frihet att "tukta kroppen och kuva den" (1 Kor. 9:27).

Ja, käre kristne läsare, må vi komma ihåg detta. Må vi djupt begrunda dessa ord: "Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig" (Gal. 2:19 b, 20). Det gamla jaget är dödt - korsfäst - begravet. Det nya jaget levande i Kristus.

Må vi icke missförstå detta.

Vi veta icke om något förskräckligare och mera riskfyllt än när det gamla jaget intager det nya jagets plats, eller med andra ord när kristendomens härliga förkunnelse tillämpas på köttet - när oomvända människor tala om att vara fria från lagen och "missbruka vår Guds nåd till lösaktighet" (Jud. v. 4).

Vi måste bekänna, att vi tusen gånger hellre önskade lagiskhet än lösaktighet.

Det är den senare, som många av oss på det allvarligaste böra taga oss till vara för. Den växer upp omkring oss med en förfärande hastighet och banar så väg för otrons dystra och ödeläggande stormflod, som inom kort skall strömma ut över kristendomens hela område.

Att tala om att vara fri från lagen på något annat sätt än att vara död från den och leva för Gud är icke alls kristendom utan lösaktighet, för vilket varje from själ måste rygga tillbaka med helig avsky.

Om vi äro döda från lagen, så äro vi döda från synden också, och därför skola vi icke göra vår egen vilja - som bara är ett annat uttryck för synden - utan Guds vilja, vilket är sann praktisk fromhet.

Och vidare böra vi också komma ihåg, att om vi äro döda från lagen, så äro vi också döda från den närvarande onda världen och förenade med en uppstånd, himlafaren och förhärligad Kristus. Därför äro vi icke av denna världen, såsom Kristus ej heller är av denna världen.

Att kämpa för en ställning i denna världen är att förneka, att vi äro döda från lagen, ty vi kunna ej vara levande för det ena och döda från det andra.

Kristi död har gjort oss fria ifrån lagen, från syndens makt, från den närvarande onda världen och från fruktan för döden. Men allt detta utgör ett sammanhängande helt, och vi kunna icke bli befriade från en sak utan att bli fria från alltsammans.

Att säga sig vara fri från lagen, under det att man fortsätter att leva ett köttligt, själsvådligt och världsligt liv är ett av våra dagars svartaste dödssynder.

Den kristne är kallad till att i sitt dagliga liv bevisa, att nåden kan åstadkomma resultat, som lagen aldrig kan nå fram till. **Det är något av det mest berömvärda hos kristendomen, att den kan förmå en människa att offra sig själv och sitt liv för andra.**

Det har lagen aldrig kunnat. Den verkar i stället så, att en människa blir upptagen med sig själv. Under dess spira skall var människa göra det bästa hon kan för sig själv. Om hon skulle försöka att älska sin nästa, så skulle det innebära, att hon arbetade på sin egen rättfärdighet.

Under nåden är allt på ett välsignat och härligt sätt förändrat. Det egna jaget är satt åt sidan såsom något som är korsfäst, dödt och begravet. Den gamla människan har trätt tillbaka, och den nya människan står inför Gud i all Kristi välbehaglighet och dyrbarhet.

Han är vårt liv, vår rättfärdighet, vår helgelse, vårt mål, vårt föredöme, vårt allt. Han är i oss, och vi äro i Honom, och vi skola i vårt dagliga liv helt enkelt framställa Kristus genom den helige Andes kraft. ■

Arne Östlin, vars artikel vi här publicerar, gick nyligen hem till Gud. Han var en trogen Herrens tjänare, som på sitt stillsamma sätt gjorde ett starkt intryck med sin gudsfruktan och sitt missionerande.

Arne hade i sin lägenhet skaffat utrustning för att få fram en liten tidskrift som han skrev och gav ut då och då. Den hette "Eldsacklan", och där fanns vägledande undervisning till frälsning och gudsliv. Han bekostade själv utgivningen, och delade flitigt ut till människor han mötte.

Vid minneshögtiden i samband med hans begravning, berättade syster-sonen om hur han i sin barndom fått följa morbror till en liten arbetsbod som stod i en liten skogsglänta utanför Stockholm. Den hade han inrett som bönekammare, och där kämpade han om väckelse och frälsning för anhöriga att Gud skulle förbarma sig över land och folk. Hans syster berättade om att han när han var ute på vandring runt om i staden och passerade någon skola, då alltid stannade upp och bad för barnen i skolan, att de skulle få lära känna Jesus Kristus som sin frälsare. De vänner som var samlade vid minnesstunden, gav som bestående intryck från vår hemgångne broders livsgärning att hoppet och förbuden av Jesu snara tillkommelse var tongivande och bärande kraft i livet och döden.

Arne besökte ofta mötena i Maranataförsamlingen och hans skrift Eldsacklan fick också ligga på församlingens bokbord. Vi kommer att sakna Arnes närvaro, hans bön och lovprisning på mötena. Vi tackar Gud för denne trotjänare som nu fått hembud, och beder att tomrummet får fyllas av andra som går in i tjänsten.

Låt inte olja fattas i ditt liv

Text: Arne Östlin

-Låt dina kläder alltid vara vita och låt aldrig olja fattas på ditt huvud. Pred. 9:8.

Dessa ord har ljudit länge inom mig, och det är så viktigt att vi lever i renhet och i den Helige Andes kraft. Medan jag bläddrat i min bibel, så såg jag ordet, "Och oljan stannade av." Jag liksom hade till! Versen står i 2 Kon. 4:6. Och sammanhanget från första versen till och med vers sju:

-En kvinna som var hustru till en av profetlärjungarna ropade till Elisa: "Min man, din tjänare, har dött och du vet att din tjänare fruktade HERREN. Nu kommer hans fordringsägare och vill ta mina båda söner till slavar." Elisa sade till henne: "Vad kan jag göra för dig? Säg mig vad du har hemma?" Hon svarade: "Din tjänarinna har ingenting annat hemma än en flaska olja." Då sade han: "Gå och låna kärл av alla dina grannar, tomma kärл men inte för få. Gå sedan in och stäng igen dörren om dig och dina söner och håll olja i alla kärлen. När ett kärл är fullt, så flytta det." Då gick hon ifrån honom. Sedan hon hade stängt igen dörren om sig och sina söner, bar de fram kärлen till henne och hon hällde i av oljan. När kärлen var fulla, sade hon till en av sina söner: "Ge mig ett kärл till." Men han svarade henne: "Det finns inte något mer kärл." Då stannade oljeflödet av. Hon gick och berättade detta för gudsmannen. Han sade: "Gå och sälj oljan och betala din skuld. Sedan kan du och dina söner leva av det som blir över." 2 Kon. 4:1-7.

Ja, det var viktigt med oljan i gamla förbundets tid och det är lika viktigt i dag, när det gäller olja till maten, som matlagning och ha i stekpannan, samt hålla över salladen, och dylikt. Men här i texten var det fråga om smörjelseolja, som var mycket finare och dyrbarare än matoljan. Nu sade Elisa till henne att samla ihop så många kärл som möjligt

av grannarna. Nu stod hos grannarna naturligtvis många kärл med olika sädesslag och annat i, och några av dem var tomma. Då kanske kvinnan fick låna ett eller flera kärл hos sina grannar. Men det var viktigt att de var tomma, och var de tomma så måste de också vara rena invändigt. För skulle man hålla en dyrbar olja i ett förorenat kärл, om det skulle ha varit lite säd i botten av krukans så skulle all olja bli förstörd, den blev då förorenad.

Nu tar vi över denna bild på det andliga planet. Och ordet tom byter vi till ordet "ren". Ja, vi måste alla vara tomma på oss själva för att Guds andes olja skall kunna komma in i vårt hjärta. Men vårt hjärta måste vara rent. Den Helige Ande är väldigt känslig för all orenhet av vad slag det än är. Ser han en oren församling, då går han därifrån. Och många församlingar håller på med sin verksamhet utan den Helige Andes samverkan, de arbeta i köttet med sin verksamhet, och då blir det inget resultat.

Ja, det var ordet "då stannade oljan av", som jag stannade inför. Min vän som läser det här, hur är det i ditt andliga liv, har den Helige Andes olja stannat av, du känner inte längre den Helige Andes närvaro i ditt liv. Men då finns det en väg att gå. Omvänd dig från dina synder och ödmjuka dig på nytt inför Gud, då kommer den Helige Andes olja på nytt över ditt liv.

Kanske någon vän råkat säga något som sårade dig djupt, och du grämer dig och har blivit full av bitterhet. Du vet att Guds Ande kan inte bo i ett bitert hjärta.

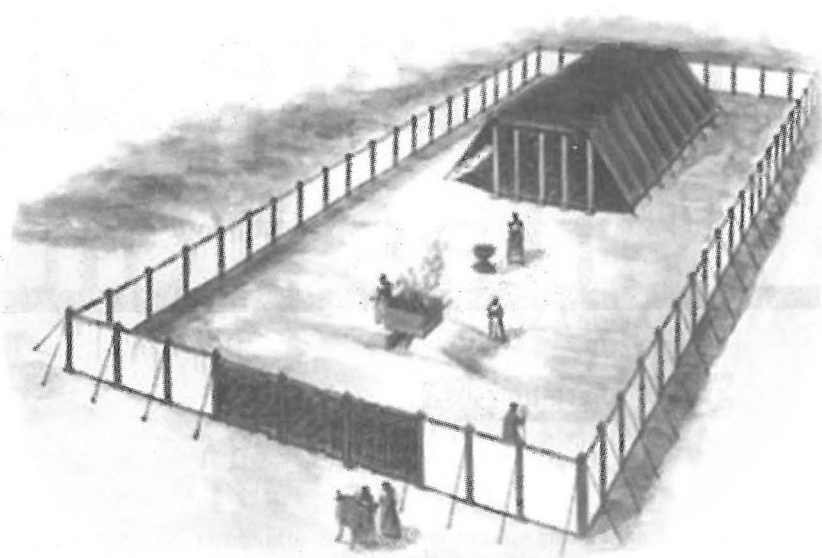
"Då stannade oljan av". Hur är det med ditt böneliv? Vi behöver ständigt näring till vår andliga själ. Liksom kroppen

behöver näring för att den skall leva, så behöver även vår ande föda. Du läser väl Guds Ord. Visst kan bibeln bli torr ibland och trögläst när man inte lever i den Helige Andes kraft. Men vi behöver hur vi än känner för det, tränga in i Ordet, så Ordet tar gestalt i oss, så vi blir lik Jesus. Känner du inte längre Guds ljuvliga Ande, så pröva dig själv, huruvida du är i tron eller inte. Om du fortfarande tror på Jesus och Hans försoningsdöd. Det är när vi lever nära korset som vår kärlek till Jesus blir bevarad. Lev nära Jesus min vän, och du kommer på nytt att få känna den Heliga smörjelseoljan i ditt liv. Men var rädd om den Helige Ande, för den är mycket känslig för all orenhet.

Vi återgår till texten. Elisa sade till änkan efter profetlärjungen, "Vad kan jag göra för dig." Det var vackra ord, det behöver vi också säga till vår medmänniska, "vad kan jag göra för dig." Och profeten sade bara det hon skulle göra. Det är viktigt att göra det vi måste göra. Hade nu inte denna kvinna gjort som profeten sade, hade hon inte fått något bönesvar. Hennes söner hade då blivit trålar. Men hon gjorde det hon blev tillsagd att göra, och nu när hon fyllde krukorna på krukorna av denna dyrbara olja, så gladdes nog hennes hjärta på grund av detta under som skedde. Det skedde ett förökelseunder, och krukorna på krukorna fylldes, till slut fanns ingen krukare kvar, då stannade oljan av. Och hon gick sedan och sålde oljan och hon fick pengar för den, så hon och hennes söner kunde leva.

Ja, så gör Gud, ställ dig till Guds förfogande och han kommer att välsigna dig och göra förökelseunder även i ditt liv. För Gud är alltid möjligt. Amen. ■

Inför taber- naklet

Hans Lindelöw

Det finns ett begrepp Skriften återvänder till som har göra med tjänsten för Gud. Tjänsten i hans helgedom, i hans församling. Det här uttrycks på olika vis. Ett uttryck finner vi i 4 Mos 18, där Herren talar till Aron. Aron representerar något oerhört stort. Aron står i centrum av Guds plan på ett alldeles oerhört sätt. Denne Aron och allt vad han representerar formligen skrynklas ihop och blir till ingenting. Det är som en demonstration av hur Gud sätter det inre framför det yttre. Allting som Aron har och representerar för oss, allt som har med prakt och storhet att göra - så fort Guds folk missar ändamålet med detta, så blir allt om intet.

Det är skakande att se hur mycket kan byggas upp som har med gudstjänsten Guds rike och församlingen att göra. Det som har med tabernaklet att göra, det som här kallas vittnesbördets tabernakel. Det uttrycks på detta sätt:

-HERREN sade till Aron: "Du och dina söner och din fars hus med dig skall bära den missgärning som hör till helgedomen, och du och dina söner med dig skall bära

den missgärning som hör till ert prästämbete. Men också dina bröder av Levi stam, din fars stam, skall du låta få tillträde dit tillsammans med dig, och de skall hålla sig till dig och betjäna dig, medan du och dina söner med dig gör tjänst vid vittnesbördets tält. (4 Mos 18:1-2)

Vi är också kallade att göra tjänst inför vittnesbördets tält. Jesus kom till Cesarea Filippi. Och vittnesbördets tält, förkroppsligat i Jesus, stod mitt ibland lärjungarna. Det heter att han - ordet - vart kött och slog upp sitt tabernakel mitt ibland oss. Tog sin boning mitt ibland oss. Vittnesbördets tält stod mitt ibland lärjungarna. Det här tältet har verkligen en prakt och härlighet. Ett oerhört arbete har lagts ner på detta tält. Man har vävt och arbetat med fyra slags garn i broderier. Vitt garn, rosenrött garn, purpurrött och himmelsblått garn.

Jesu lärjungar har också i alla tider arbetat med de här fyra slagen av garn. Aposteln arbetar med de här fyra slagen av garn när han förkunnar evangelium om Jesus Kristus. När han tjänar inför vittnesbördets tält. Han säger:

-Honom har ni att tacka för att ni är i Kristus Jesus, som Gud för oss har gjort till vishet, rättfärdighet, helgelse och återlösnings. (1 Kor 1:30)

Alltså, det är bildligt talat fyra sorters garn. Har ni sett dem? Har de skymtat fram någon gång ibland bröderna och systrarna i förkunnelsen och vittnesbör-

den? I gudstjänsten? Har ni fått syn på vittnesbördets tabernakel? Inför detta tabernakel är vi kallade att göra tjänst. Genom historien har många stått inför detta tabernakel.

Det har alltid varit lätt för människor att falla för frestelsen att värdera detta tabernakel utifrån någonting annat än de värden som verkligen gäller. Det är lätt att höra vad människor säger. Det är lätt att lyssna på röster omkring sig och missa själva ändamålet med detta tabernakel. Det gäller inte att höra alla rösterna och omdömena om det. Det gäller att höra *rösten*. Den röst som talar i tabernaklet och säger något helt annat än andra röster. Därför får vi vara rädda om de intryck vi har om vittnesbördets tabernakel. Vittnesbördets tält, Herren Jesus Kristus.

Lärjungarna samlades omkring honom i Cesarea Filippi. Jesus ställde frågan till dem: Vem säger folket Människosonen vara? Det fanns olika uppfattningar. Då frågade han: Vem säger då *ni* mig vara? Jesus lyssnade inte till folket, än om folket hade riktigt god uppfattning i det här fallet. En god uppfattning räckte inte. Han måste ha en uppfattning som inte kom från människor över huvud taget. Därför säger Petrus detta oerhört revolutionerande: "*Du är Messias, den levande Gudens son*". Vad ska vi säga om det? Hur uppfattades detta. En sak är säker: Simon Petrus såg det ingen an-

nan såg. Han sa det ingen annan sa. Han bekände det som ingen annan bekände. Det fanns kanske sådana som gick och tänkte i sitt inre, men inte vågade säga det. De vågade inte bekänna Jesus vara Kristus. Det som gjorde att Simon Petrus vågade göra det, var att rösten han hörde som kom ifrån ovan, blev tillfälligtvis starkare än andra röster, den trängde igenom på ett sätt som inga andra röster förmådde göra.

Idag befinner du och jag oss inför vittnesbördets tabernakel; inför Herren Jesus Kristus. Vågar vi säga det Gud säger om honom idag? Jesus är Kristus - jaha, det säger ju alla. Hela kristenhetens bekännelse är ju detta: Jesus är Kristus. Det har byggts religioner och traditioner; vi vet att en av världens äldsta institutioner i kristenheten bygger just på den föreställningen att Jesus är Kristus.

Vi förnekar inte att Jesus är Kristus. Men vi måste nog faktiskt liksom lärjungarna på den tiden se till att vi inte institutionaliserar, organiserar och gör så att livet i Kristus Jesus förstenas så att det blir institution, organisation och att mänskliga värderingar smyger sig in i det. För det slutar med en from fras som kanske verkligen stämmer med bibeln, men ingen vågar göra tjänst inför vittnesbördets tabernakel. Ingen vågar höra det som rösten från ovan säger till oss idag.

Det är bra att börja höra om Jesus. Enkelt och sant i överensstämmelse med Guds Ord. Men vi måste fortsätta höra om honom. Vi måste höra Guds röst. Inte människors röster, utan lyssna så att vår bekännelse idag blir lika djärv som Simon Petrus bekännelse var på den tiden. Så att vi vågar säga det som ingen annan vågar säga, och vågar säga det ingen annan tidigare har sagt. Så levande och så revolutionerande tror jag Jesus är. Den levande Guden vill tala till oss om sin son. Han vill förbereda oss för mötet med Jesus Kristus som är densamme igår, idag så ock i evighet. Ja, därför finns det möjligheter också för dig och mig som vill tjäna inför vittnesbördets tabernakel i denna tid att komma fram till saker och ting tillsammans med honom, ting som ingen annan kommit fram till. Vi kan höra saker och ting, säga saker och ting, demonstrera saker och ting som tidigare aldrig har hörts, tidigare aldrig har setts, så sant det är sagt: *större ting än dessa är skall ni göra.* ■

Christer Pettersson - vargen och lammet

Text: Paulus Eliasson

Den 20 januari i år jordfästes **Carl Gustav Christer Pettersson** i Sollentuna kyrka. Christer föddes 1947 och blev redan under sin ungdom ett tragiskt exempel på hur ett liv kan spolieras genom sprit och narkotika. Men det han i Sverige är mest känd som, är naturligtvis att han i februari 1986 dömdes för mordet på statsminister **Olof Palme**. Christer friades senare i hovrätten, men misstankarna mot honom försvann aldrig helt. Den 29 september 2004 dog han så, efter att ha fått en skallskada.

1998 kom Christer Pettersson för första gången till Maranataförsamlingens hotell, Pilgrimshem, placerad av sociala myndigheterna. Han bodde sedan under sex år av och till på hotellet, och blev omtyckt av medarbetarna på Pilgrimshem, genom sitt glada sätt och originalitet. Han deltog av och till i församlingens möten, där han med stor gripenhet sjöng med i sånger som "Han har öppnat pärleporten".

Vid jordfästningen, som var välbesökt av både gamla vänner och ett stort medieuppbåd, fick också några från Maranataförsamlingen tillfälle att framföra en sång: "En dag skall evighetens morgon gry" (Särlaregn nr. 399) Detta uppmärksammades också i radio och tidningar.

Prästen **Anders Roos** påminde om att frågan om huruvida Christer Pettersson fick Guds förlåtelse är för oss en sekundär fråga. Den egentliga frågan är: Får vi förlåtelse för vad ont vi tänkt, sagt och skrivit om Christer?

För en kristen är alltid Jesu ord om de minsta ett rättesnöre för inställningen till människor: "Vadhelst ni har gjort mot en av dessa mina minsta, det har ni gjort mot mig". Christer var nog en av de minsta, en av de mest föraktade. Nu har hans liv kommit till ända, Vad som ligger bortom graven ser vi små människor inte.

Christer har bl.a. beskrivits som en dubbelnatur, och det var nog också så. Han var vargen och lammet i en person - och det var han själv som inte minst blev drabbad av den vargens härjningar.

För oss var han mer lik ett lamm, och därigenom lik en av de minsta bröderna. Men det finns många andra människor som inte har någon att vända sig till, inte någon som säger ett ord om evighetens verklighet och nådens rikedom. Låt oss söka dem, såsom Jesus gjorde - han som kom just för att "uppsöka och frälsa det som var förlorat". ■

*Den som har klädnad vit som fjällets snö,
Och som väl hunnit dit skall aldrig dö.
Ibland så tystnar här En röst som vi har kär.
Men vi får ses igen en gyllne morgonväkt.
Då äro alla ett. Förvandlingen har skett.
Och kung och tiggare bär samma dräkt.
O, att det trängde ner En enda ton
Utav den sång som ljuda skall vid lammets tron.
Men vi blott ana här Vad Herren Jesus kär
Berett åt dem som vandra hem på himlabron.*

Särlaregn, nr 399

Vem är den BABYLONISKA SKÖKAN i Uppenbarelseboken?

Artikelserie i fyra delar. Del 2

Stig Andreasson

I en tidigare artikel har vi påvisat att det forntida Babylon är ursprunget till avgudadyrkan och diverse mysteriereligioner, som också påverkade folket i Romarriket. Vi skall nu se lite närmare på det babyloniska inflytandet i historien.

Babylonisk hedendom blandas med kristendom

Denna blandning skedde i etapper och under lång tid. Först måste vi därför se hur inflytandet från Babel utbreddes sig i det forna Romarriket.

Släktskapen mellan Babylon och det hedniska Rom.

Bland alla de folkslag som bodde runt Medelhavet hade religionsutövningen många gemensamma drag. Mysteriereligionerna bestod av hemliga invigningsceremonier och mystiska ritualer.

Dyrkan av den gudinna, som kallades "gudarnas mor" var mycket utbredd. Hon blev ofta avbildad med ett barn på sin arm. Hon hade olika namn i olika länder, Rhea i Babylon, Kybele både i Rom och i Mindre Asien, Isis i Egypten. Den grekiska gudinnan Artemis blev betraktad som evig jungfru. Romarna gav henne namnet Diana.

Astarte var en semitisk gudinna, som också ofta blir avbildad med ett barn på armen. Hon blir ibland förväxlad med Aséra, en babylonisk fruktbarhetsgudinna. Flera av dessa omtalas i Bibeln. Gudinnan kallas ibland för "himlens drottning". Hon omtalas i profeten Jeremias bok därför att Israels barn föll för frestelsen att offra till henne för att uppnå framgång och välstånd. All denna avgudadyrkan var alltså den gyllene bägare, vars innehåll berusade hela världen. Den hade sitt ursprung i Babylon. Bland de första kristna fanns det säkert personer, som i ljuset av tidssituationen och de gammaltestamentliga profetorden kunde förstå denna släktskap.

Men vi måste gå vidare i historien och se hur det babyloniska inflytandet via romersk hedendom överfördes till den officiella kristna statskyrkan i Romarriket.

Släktskapen mellan romersk hednareligion och den namnk- ristna statskyrka som fick sitt säte i Rom

Vi kommer nu till historiska händelser som de första kristna inte kunde förstå eller direkt förutsäga eftersom de hör till en senare tid. Vad var det då som egentligen hände i det romerska riket?

Under lång tid hade kristendomen levat under trånga villkor och de kristna blev utsatta för förföljelse. Men så blev de kristna och deras tro beskyddade av en ny och mer tolerant lagstiftning. Nästa steg i utvecklingen var att kristendomen utnämndes till statsreligion i det romerska riket. Somliga har betraktat detta som en stor seger för Guds rike, men så var det nog inte. Då började istället förvärldsligandet av den officiella kristna kyrkan, som i sitt sköte tog upp och godkände en rad rent hedniska läror och seder. Vi skall bara nämna några få exempel.

Hedniska titlar blir "kristnade".

Översteprästen i det hedniska Rom hade en titel som på latin hette "Pontifex Maximus". Det betyder egentligen "den store brobyggaren". Översteprästen blev nämligen betraktad som en slags medlare mellan gudarnas värld och människovärlden. Biskopen i Rom,

som senare kallades "Påve," övertog den titeln och innehar den ännu idag. Påvens officiella titel på latin är "Pontifex Maximus". Det har många gånger förundrat mig att nästan ingen bland den katolska kyrkans många anhängare finner detta anmärkningsvärt. Den person som räknas som den kristna kyrkans överhuvud och obestriddige ledare bär en gammal hednisk titel! På franska kallas påven för "le Souverain Pontif" och det har gett oss ett nytt verb i det franska språket, nämligen "pontifier", som betyder att "tala med överdriven självsäkerhet". Det må man väl säga att påven verkligen gör när han talar i "ex Cathedra" och då menar sig vara ofelbar.

Dyrkan av den stora "gudamodern"

Denna form av avguderier, som vi just har omtalat, uppenbarade sig efter hand i en ny utgåva innanför den officiella kristna kyrkan. Det är inget tvivel om att den romersk-katolska Mariadyrkan har sina egentligas rötter i den gamla hedendomen. Maria är bärare av alla de titlar som var typiska för antikens gudinnor. Hon kallas "Guds mor". Hon sägs vara född utan arvsynd. Hon betraktas som evig jungfru och hon kallas "himmeldrottningen", eftersom hon sägs ha blivit upptagen till himlen ungefär på samma sätt som Jesus. En intressant liten bok, utgiven på svenska i Finland, heter "Madonnans förhistoria". Den är en del av en serie populärvetenskapliga skrifter, som publicerats av Finska Orientsällskapet. Vi citerar något från denna bok:

-Den som icke besökt ett katolskt land och icke sett Mariakulten på nära håll, kan svårigen bilda sig ett begrepp om densamma, knappast tro att den är möjlig bland s.k. kristna. Att en judinna, som levde i Palestina för cirka 1900 år sedan, dyrkas av kristna nästan som en gudinna är i själva verket en högst besynnerlig företeelse. Det är så mycket märkvärdigare, som Maria i nya testamentet intar en mycket underordnad plats. Huru har då denna Maria stigit till rang av ett slags kristen gudinna, nästan en fjärde person i treenigheten, himlarnas drottning, människosläktets advokat inför inför den eviga rättfärdighetens domstol?

Denna fråga har besvarats och besvaras fortfarande olika. De som inte står i den katolska kyrkans band eller icke se saken enbart från den fromma trons standpunkt, betona Mariakultens hedniska karaktär och söka dess rötter i hedendomen. Dess uppkomst förklaras väsentligen därmed,

att kyrkans från hedendomen inströmmande adepten förde med sig vissa hos dem inrotade föreställningar, vilka de överflyttade på den heliga jungfrun och vilka kyrkan sedermera fann anledning att sanktionera.

Längre fram i boken tar författaren upp beteckningen "Madonna," som kommer från den latinska äretiteln "Mea domina" (min härskarinna) och som användes

Maria är bärare av alla de titlar som var typiska för antikens gudinnor. Hon kallas "Guds mor". Hon sägs vara född utan arvsynd. Hon betraktas som evig jungfru och hon kallas "himmeldrottningen", eftersom hon sägs ha blivit upptagen till himlen ungefär på samma sätt som Jesus.

Jungfru Maria i mitten av treenigheten, enligt katolsk målning.

både om romerska och orientaliska gudinnor, exempelvis Kybele och Isis. Därefter slår han fast: "I alla händelser är ordet Madonna som beteckning för Jesu moder ett lån från hedendomen."

Själv har jag en personlig erfarenhet från vårt pionjärbete i östra Frankrike som jag tror kan vara intressant i detta sammanhang. Vi bodde i ett mycket katolskt område. En stor staty av Guds mor Maria var rest på en höjd utanför staden

och synlig på långt avstånd. Mariadyrkan var mycket utbredd i området. En dag gick jag till stadens bibliotek för att få lite mer kunskap om stadens historia. I en mycket gammal bok fann jag följande utsagor: Staden var fordom en romersk handelsplats. Då det gamla rådhuset brann ned 1733 fann man en stor sten med följande latinska inskription: "Till tjuraltaret helgat den stora modern, gudarnas mor."

Som bekant offrade man tjurar på altaret till den romerska gudinnan Kybele. Ett Kybelehuvud i sten blev också funnet ett stycke utanför staden. Det påminde om andra bilder av hedniska gudinnor från antiken. Likheten med vår tids madonnabilder är slående. En fråga dök helt naturligt upp i mitt hjärta. När slutade folket i dessa trakter att dyrka gudamodern Kybele för att övergå till dyrkan av gudamodern Maria? Det skedde naturligtvis i samband med att den romerska formen av "kristendom" blev införd i landet.

I alla områden som stod i förbindelse med Rom skedde denna sammanblandning av kristendom och hedendom som

är typisk för romersk-katolska länder ännu idag. Då jag några dagar efter besöket på stadsbiblioteket öppnade min stora svenska uppslagsbok "Kunskapens bok", fann jag följande uttalande: "Kybeles karaktär av modergudinna blev upptagen i den kristna Mariagestalten." Det hade nog varit mer riktigt att skriva "den katolska Mariagestalten". Ty i levande och sann kristendom finns det ingen plats för tillbedjan av en modergudinna.

Mysteriereligion i kristen förpackning

Babylons hedniska kultur framfödde, som vi redan nämnt, en rad s.k. "mysteriereligioner." Dessa blev med tiden en del också av den romerska hedendomen. Sedan upptogs mycket av mysteriereligionernas innehåll i den namnkristna statskyrka som hade sitt centrum i Rom. Den babyloniska skökan i Uppenbarelseboken kan alltså stå som symbol för både forntidens och senare tiders falska religion. Nu är det släktskapet mellan mysteriernas ritualer och den namnkristna kyrkan som intresserar oss.

Ordet "mysterium" härstammar från det grekiska "musterion," som helt enkelt betyder "hemlighet." Motsvarande ord på latin är "sakramentum". Det är ett faktum att den romerska namnkristendomen ganska snart utvecklade sig till en utpräglad "sakramentsreligion". Vi kan alltså kalla den en mysteriereligion. Vår tids romersk-katolska kyrka har en enorm tillit till sina sakrament. Detta kommer särskilt fram i det kända uttrycket "*Ex opere operato*" vilket betyder att resultatet av den heliga handlingen bara beror på och garanteras av handlingen själv. Den verkar med andra ord automatiskt. Det spelar ingen roll i vilket tillstånd den är som delar ut sakramentet, inte heller i vilket tillstånd den är som tar emot det. Dess kraft och verkan beror bara på den utförda handlingen i sig själv.

Denna uppfattning påminner mer om magi än om kristen tro. Evangeliets budskap är att nåden och frälsningen ges till den som mottar dem i tro. Och vad är det vi skall tro på? Det är Guds ord och löften i Bibeln. Den levande och frälsande tron litar på Jesus och Hans Ord och inte på mystiska ritualer.

Det kan vara värt att påminna om att det grekiska ordet "musterion" (sakramentum på latin) förekommer i Nya testamentet, där det vanligen översätts med "hemlighet" i den svenska bibeltexten. Men aldrig någonstans används detta ord med avseende på dop och nattvard. Dessa handlingar är inga mysterier eller hemligheter. De hemligheter, som omtalas i Guds Ord, är ting som tidigare varit fördolda men som nu blivit uppenbara genom apostlarnas undervisning. Vi kan bara nämna två av dem. Paulus säger:

-Se, jag säger er en hemlighet. Vi skall icke alla dö, men vi skall bli förvandlade.

(1 Kor. 15:51)

Det betyder att de kristna som lever helt tills Jesus kommer tillbaka behöver ingen begravning och ingen plats på kyrkogården. De får flytta direkt hem till Herren utan att smaka döden.

En annan gång nämner samme apostel en annan hemlighet, nämligen den att hednafolken har del i samma frälsning som judafolket. Alla som tror på Jesus Kristus, antingen de är judar eller hedningar, tillhör samma Guds församling. Det är inte en församling för judar och en annan för hedningar. Nej, Jesus har brutit ned skiljemuren dem emellan och genom sin försoning förenat dem i en och samma kropp. Se Ef.2: 14-18. Paulus, som ju själv var jude, vittnar om att han fått en uppenbarelse om

Babylons hedniska kultur framfödde en rad s.k. "mysteriereligioner." Dessa blev med tiden en del också av den romerska hedendomen. Sedan upptogs mycket av mysteriereligionernas innehåll i den namnkristna statskyrka som hade sitt centrum i Rom.

-den hemligheten att hedningarna i Kristus Jesus är våra medarvingar och jämte oss lemmar i samma kropp och jämte oss delaktiga i löftet - detta genom evangelium. (Ef. 3:6)

Dessa välsignade sanningar är inte längre några hemligheter för Guds folk. Herren har ju gett oss ljus genom sitt Ord.

Den namnkristna kyrkans "mysterier" eller hemligheter består av kulthandlingar. Den romersk-katolska kyrkan har sju sakrament: dopet, mässoffret (nattvarden), boten, konfirmationen, ordinationen (prästvigning), äktenskapet och den sista smörjelsen. Den katolska katekesen säger i § 1129:

-Kyrkan understryker att för de troende är det Nya Förbundets sakrament nödvändiga för frälsningen. Den sakramental nåden är den helige Andes nåd som är specifik för varje sakrament.

I katolska länder kan man ofta läsa i

dödsannonser att den eller den personen har avlidit, "utrustad med kyrkans sakrament". Det betyder vanligtvis att han fick nattvarden och sista smörjelsen innan han dog. Det skall liksom vara säker reskost för det sista vägstycket. Enligt katolsk tro förmedlas frälsningen genom sakramenten.

Men den romerskkatolska kyrkan har inte bara sakrament utan också något som kallas "sakramentalier". Dessa består av handlingar och föremål som välsignats av kyrkan och som anses besitta eller förmedla särskild välsignelse. Dit hör vigvattnet, korstecknet, rosenkransen eller radbandet (böneräknaren), rökelse, medaljonger, kors, helgonbilder, relikier, vaxljus och många andra ting. Den som varit i ett katolskt land vet, att allt detta i praktiken hör samman med en rad vidskepliga seder och bruk.

Eftersom ordet "sakrament" betyder "mysterium och hemlighet" är det knappast förenligt med biblisk tro att tillämpa det på dop och nattvard. Det är inte heller språkligt korrekt. I varje fall har man då totalt omtolkat ordets ursprungliga betydelse. Dop och nattvard bör hellre betraktas som heliga instiftelser, som Herren har gett sin församling till hjälp och uppbyggelse. Tanken att det är dessa handlingar eller instiftelser som förmedlar frälsningen till människorna smakar babylonisk mysteriereligion. Det är därifrån den katolska sakramentalismen ursprungligen kommer, och den protestantiska sakramentalismen är naturligtvis i sin tur ett arv från katolicismen.

Det är anmärkningsvärt att många bekännelsetrogna protestanter, som menar sig vara totalt allergiska mot katolsk lära och likaså mot alla former av gemenskap med Påvekyrkan, ändå tror på frälsning genom sakrament. Då man förkunnar att nya födelsen sker i spädbarnsdopet och att man får syndernas förlåtelse genom nattvarden, då har man behållit en kvarleva från romersk katolicism och därmed också från babylonisk mysteriereligion. Vi kan alltså inte påstå att Babylon bara symboliserar Påvekyrkan. Innehållet i den gyllene bägaren har berusat och förvirrat också andra kyrkor och samfund. Men antingen sakramentalismen är katolsk, protestantisk, ortodox eller någonting annat, så är den utan tvivel den sanna kristendomens farligaste och mest förföriska motbild. ■

Green i hovrätten - väsentlig upptrappning sedan Kalmar

Det var betydligt mer omfattande och skarpare förhör av Åke Green i Hovrätten i Jönköping, än vad fallet var i Tingsrätten i Kalmar sju månader tidigare. Det förefaller som att det inte minst är bibelsynen som utgör föremålet för juristernas ansträngningar. Bibeln kontrasterar forskningen. Både naturvetenskap och rättsvetenskap kolliderar med bibelorden, eller tvärtom, används för att stötta dem, eller för att stötta den som citerar.

Åke Green försvarade sakligt sin övertygelse då han anförde aposteln Paulus undervisning i 1:a Korintierbrevet kap. 6: 9-11:

-Veten I då icke att de orättfärdiga icke skola få Guds rike till arvedel? Faren icke vilse. Varken otuktiga människor eller avgudadyrkare eller äktenskapsbrytare, varken de som låta bruka sig till synd mot naturen eller de som själva öva sådan synd, varken tjuvar eller giriga eller drinkare eller smädare eller roffare skola få Guds rike till arvedel. Sådana voro ock somliga bland eder, men I haven låtit två eder rena, I haven blivit helgade, I haven blivit rättfärdiggjorda i Herrens, Jesu Kristi, namn och i vår Guds Ande.

Uttrycket "synd mot naturen" (arsenokoites - grekiska ordet med latinska bokstäver - betyder "en som ligger med pojkar") ger vid handen att också dessa räknas upp bland de olika syndarna, också de ibland korintierna som tillhört den gruppen hade tvätt sig rena, vilket förutsätter omvändelse och talar om att det finns ett hopp om befrielse även för homosexuella. Dom avkunnas den 11 Februari.

Hans Lindelöw

OBS!

Hela Åke Greens predikan finns att läsa på www.maranata.se

Inför rätta för KATASTROFVARNING

När pingstpastor **Åke Green** predikade över ämnet "Är homosexualitet en medfödd drift eller onda makters spel med människor?" sommaren 2003 i Borgholm, då varnade han också för katastrofer som kommer att drabba vårt land:

-Vårt land står inför en katastrof av stora mått!!! Det kan vi vara förvissade om. Gud sa landet ska utspy sina inbyggare. De fick inte vara kvar om de fortsatte som de människorna levde som var före Israels barn. När Israels barn skulle inta landet, om de började med sådana förbindelser som var emot Guds ord, då säger Han: "Då ska landet en gång till utspy sina inbyggare." Jag tror det kan ske i Sverige. Jag tror att det kan ske i vårt land, därför att man har antagit sådana lagar. Man har ingen som helst betänklighet för vad Gud sagt.

Vårt land står inför en katastrof. Vad är det som säger att inte vi kan få en jordbävning så 100 000 tals människor kan dö i ett ögonblick? Vad är det som säger att inte vi kan få några monsunregn som fördränker tusentals människor i vårt land? Vad är det som säger att inte andra katastrofer kan nå fram till Skandinavien? Vi är så trygga. Och vi sitter där så ombonat och det kan inte hända oss, men nere i Europa, där händer det och i andra världsdelar och Kina, där händer det. Gud kan vända på det, så att inbyggarna i vårt land kan få uppleva precis det här. Vi kan utspys ur landet på grund av att man lämnat Gud. Det är oerhört.

Tänk att c:a 300 personer av våra folkvalda har fört vårt land in på ett katastrofområde. När man antagit de här lagarna om partnerskap och låter människor leva som de vill. När de idag inte kan överblicka konsekvensen av vad man har fattat för beslut. Det är bara historien som kommer att berätta om detta. Vi har fått lära oss ord som incest, pedofiler och övergrepp på barn. Ord som vi ryser inför som tillhör abnormiteterna. Och då vill jag gå till första Korintierbrevet, det sjätte kapitlet och ta med någonting som Paulus tar upp när det gällde korintierförsamlingen och deras sätt att leva. Han säger i vers 9:

-Har ni glömt att ingen orättfärdig ska få

ärva Guds rike? Låt inte bedra er. Ingen som lever i otukt eller avguderi eller hor eller homosexualitet, i tjuvaktighet och själviskhet, ingen som dricker, som är ovetig och utsuger andra ingen sådan får ärva Guds rike.

Den 19:e januari tog Hovrätten i Jönköping upp till förhandling den överklagade dom över hans predikan som tidigare fällt i Kalmar tingsrätt. Då var man uppenbarligen ganska skakade över budskapet. Efter tsunamikatastrofen som nyligen drabbat många semestrande svenskar, och där efter den fruktansvärda orkanen som slog sönder skog, hus och elledningar i stora delar av Småland, kunde inte åklagaren låta bli att ställa en fråga också om denna del av predikan.

Vår medarbetare **Hans Lindelöw** antecknade från rättegången:

Åklagaren: Du har predikat att människorna spys ut, att det ska komma katastrofer. Hur känner du inför de katastrofer som varit?

Åke Green: Jag tror på en treenig Gud - Fader, Son och helig Ande. Den som predikar är väldigt beroende av den helige Ande. Den helige Ande kan styra så att vi talar rent profetiskt om det som ska ske i framtiden. Det finns olika dimensioner i förkunnelsen. Jesus talade om en katastrof i Jeruslame vid gamla muren, där ett torn rasade och 18 personer dog. Han sade "Menar ni att dessa var mer ogudaktiga än alla andra människor som bor i Jerusalem..." De var inte mer ogudaktiga än några andra. När det gäller Sydostasien så kan man säga likadant. I skapelsen ligger ett system inbyggt. Katastrofer utlöser detta, och predikan erinrar om detta. Det kan hända.

Åklagaren: Tack, inga fler frågor. ■

Stina Fridolfsson

Ständigt var dag...

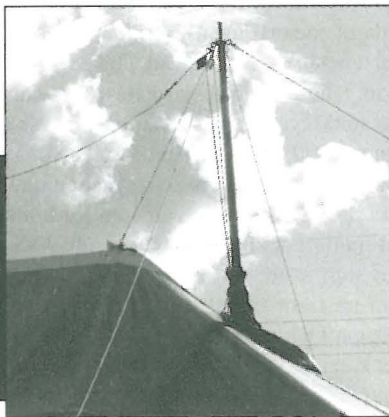
Du är alltid välkommen till Maranataförsamlingen i Stockholm, där vi samlas varje dag för att uppbyggas i tron. Bönegemenskap, bibelstudier, väckelsemöten och evangelisation tillsammans med praktiskt arbete i storfamiljerna.

Vi vill speciellt inbjuda dig till påskhelgen, 24-28 mars. Kost och logi löser vi gemensamt genom offerinsatser, enligt den första församlingens mönsterbild.

"Alla troende var tillsammans och hade allting gemensamt. De sålde sina egendomar och allt vad de ägde och delade ut till alla, efter vad var och en behövde. Varje dag var de endröktigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd och höll måltid med varandra i jublande, innerlig glädje."

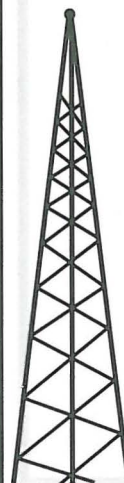

Under sommaren fortsätter vi med tältmöten runt om i landet! Kom framför allt ihåg sommarkonferensen 16-24 juli!

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- **Väckelsesång**
- **Predikan & vittnesbörd**
- **Aktuell debatt**

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00

Kontakt

OBS! Alla priser är exklusive porto.

Besöksadress: Bällsta Missions-Center, Bällstav. 100, Bromma, Stockholm. (Kommunala färdmedel: Buss 112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:
BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34

161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

Missionshotellet!

Budget 345:- (inkl. frukost)
Enkel 525:- (inkl. frukost)
Dubbel 695:- (inkl. frukost)

Bo bra och ät gott i kristen miljö!

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

Maranataförsamlingens i Stockholm ordinarie mötestider:

Tisd 12 Bibelstudium
Tisd 18 Bibelstudium
Lörd 18 Troendemöte
Sönd 11 Förkunnelse
Sönd 18 Väckelsemöte
Må, on-fr 12, to 18 - BÖN!

Se talare och eventuella ändringar
i Dagens Nyheters predikoturer på
lördagar, eller www.maranata.se

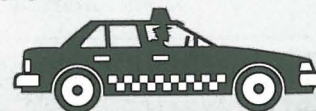
Adress: Se adressruta sid. 31

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
390:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Böcker om missionen av B. V. Henry

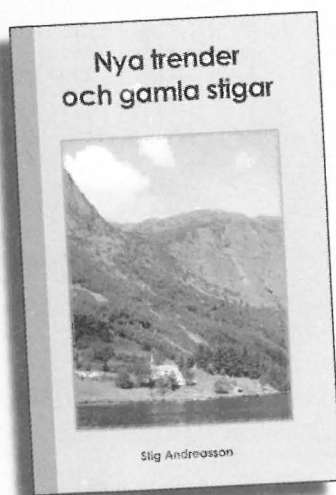
BMC förlag har idag på lager följande böcker av B V Henry. Alla böckerna är på norska:

Elsk disse arabene (en instärnande bön och uppmuntran till ett rätt förhållande till araber, 320 sidor, hård pärm, Prokla Media) **150:-**

Fakkelpæderen til de ukjente (om pionjärmisionären George Hunter i Centra-Asien, 83 sidor, mjuk pärm Lunde Forlag) **150:-**

Albania - pionerens land (en studie av Albanien och albanerna, 200 sidor, mjuk pärm, Prokla Media) **60:-**

Nya trender och gamla stigar Ny bok av Stig Andreasson

Denna bok innehåller artiklar som ursprungligen publicerats i tidningen Maranata.

Artiklarna, som i bokform är något omarbetade, spänner över ett flertal hyperaktuella ämnen och har till vissa delar redan blivit upphov till debatt och många reaktioner. Boken har ett viktigt budskap till alla sanningssökare och till kristna som är upptagna av den religiösa förvirringen i nutiden.

122 sidor, mjuk pärm, 49:-

De fem moseböckerna Av C H Machintosh

Gedigen bibelundervisning i sex delar presenteras här av den kände förkunnaren C H Machintosh. Böckerna är utgivna i ny upplaga på Timoteus-förlag, men kan också beställas från oss.

(1 Mos 352 sid, 2 Mos 416 sid, 3 Mos 408 sid, 4 Mos 532 sid, 5 Mos (1) 488 sid, 5 Mos (2) 513 sid. Alla böcker med hård pärm.)

700:- för alla 6 delar

Böcker & musik

Nedanstående böcker är, om inte annat anges, utgivna på BMC-förlag. Mer information om dessa böcker och kassetter finns på vår hemsida.

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsatt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Stig Andreasson:

- ☐ Nya trender och gamla stigar (49:-)
- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-) (Elias förlag)

(Stig Andreassons böcker finns också på norska)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)
- ☐ De fem moseböckerna (6 delar, 700:-) (båda: Timoteus förlag)

B. V. Henry:

- ☐ Elsk disse arabene (150:-)
- ☐ Fakkelpæderen til de ukjente (150:-)
- ☐ Albania - pionerens land (60:-)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frärlst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
- Pilgrimsskolans barn sjunger:*
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöw*
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.*

Musikkassetter 30:-/st

Musik-CD 90:-/st

Estonia
1994

Bäst de säga:
»Allt står väl
till, och ingen
fara är på
färde...»

1 Tess 5:3

Tsunamifloden
26 Dec 2004

World Trade Center
11 Sept 2001

Stig Widen 05